

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Посебно одељење
Кж1-По1 43/24
19.9.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Посебно одељење за организовани криминал, у већу састављеном од судије Душанке Ђорђевић, председника већа и судија Душка Миленковића, Јелене Шкулић, Драгослава Милановића и Весне Лукачевић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Миленковић, као записничарем, у кривичном поступку против **окривљеног АА и других**, због кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346 став 3 у вези са ставом 1 Кривичног законика (у даљем тексту: КЗ) и других, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал, окривљеног АА и његових бранилаца, адвоката Марије Брадић, Предрага Васовића и Луке Протића, окривљеног ББ и његових бранилаца, адвоката Владице Ђуртовића, Јеврема Тодосијевића, Николе Лакића и Стефана Јањића, бранилаца окривљеног ВВ, адвоката Душана Деспотовића и Јелене Гигов, окривљеног ГГ и његовог браниоца, адвоката Ане Јовановић, браниоца окривљеног ДД, адвоката Марка Ђурића, бранилаца окривљеног ЂЂ, адвоката Маје Атанасковић и Миладина Живановића, те бранилаца окривљеног ЕЕ, адвоката Миладина Живановића, Душана Деспотовића и Зорана Гилића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, К-По1 бр. 218/20 од 08.11.2023. године, након седнице већа одржане у складу са одредбама члана 447 Законика о кривичном поступку (у даљем тексту: ЗКП) у присуству јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал, окривљених и њихових бранилаца, дана **15, 16, 17. и 18. септембра 2025. године**, те већања и гласања дана **18. и 19. септембра 2025. године**, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал, окривљеног АА и његових бранилаца, адвоката Марије Брадић, Предрага Васовића и Луке Протића, окривљеног ББ и његових бранилаца, адвоката Владице Ђуртовића, Јеврема Тодосијевића, Николе Лакића и Стефана Јањића, бранилаца окривљеног ВВ, адвоката Душана Деспотовића и Јелене Гигов, окривљеног ГГ и његовог браниоца, адвоката Ане Јовановић, браниоца окривљеног ДД, адвоката Марка Ђурића, бранилаца окривљеног ЂЂ, адвоката Маје Атанасковић и Миладина Живановића, те бранилаца окривљеног ЕЕ, адвоката Миладина Живановића, Душана

Деспотовића и Зорана Гилића, па се пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, К-По1 бр. 218/20 од 08.11.2023. године **ПОТВРЂУЈЕ**.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као неблагоприятна жалба окривљеног АА, изјављена против пресуде Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, К-По1 бр. 218/20 од 08.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, К-По1 бр. 218/20 од 08.11.2023. године, у ставу I, окривљени АА, ЖЖ и ББ оглашени су кривим да су извршили, и то: окривљени АА и ЖЖ кривично дело тешко убиство из члана 114 тачка 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ, а окривљени ББ кривично дело тешко убиство из члана 114 тачка 1 КЗ у вези са чланом 35 КЗ; окривљени АА, ДД, ЕЕ и ГГ оглашени су кривим да су извршили кривично дело изнуда из члана 214 став 2 у вези са ставом 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ; окривљени ВВ оглашен је кривим да је извршио кривично дело изнуда из члана 214 став 1 КЗ, те окривљени ВВ, ГГ и ЋЋ оглашени су кривим да су извршили кривично дело изнуда из члана 214 став 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ. Суд је окривљенима АА, ВВ и ГГ претходно утврдио појединачне казне затвора, и то: окривљеном АА за кривично дело тешко убиство из члана 114 тачка 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ, казну затвора у трајању од 35 година и за кривично дело изнуда из члана 214 став 2 у вези са ставом 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ, казну затвора у трајању од 5 година; окривљеном ВВ за кривично дело изнуда из члана 214 став 1 КЗ, казну затвора у трајању од 3 године и 6 месеци и за кривично дело изнуда из члана 214 став 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ, казну затвора у трајању од 5 година, а окривљеном ГГ за кривично дело изнуда из члана 214 став 2 у вези са ставом 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ, казну затвора у трајању од 3 године и 6 месеци и за кривично дело изнуда из члана 214 став 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ, казну затвора у трајању од 3 године, те је суд окривљеног АА осудио на јединствену казну затвора у трајању од 35 година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору почев од 04.04.2009. године до 07.03.2016. године, време проведено на издржавању мере забране напуштања стана уз примену електронског надзора почев од 07.03.2016. године до 11.10.2018. године, као и време проведено у притвору почев од 04.10.2022. године па до упућивања осуђеног у завод за извршење кривичних санкција, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди; окривљеног ЖЖ на казну затвора у трајању од 35 година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору почев од 04.04.2009. године до 25.03.2019. године, време проведено на издржавању мере забране напуштања стана уз примену електронског надзора почев од 25.03.2019. године до 21.11.2019. године, време проведено у притвору почев од 21.11.2019. године до 10.01.2020. године, време проведено на издржавању мере забране напуштања стана уз примену електронског надзора почев од 10.01.2020. године до 14.05.2021. године, као и време проведено у притвору почев од 11.10.2022. године па до упућивања осуђеног у завод за извршење кривичних санкција, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди; окривљеног ББ на казну затвора у трајању од 15 година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору почев од 09.04.2009. године до 06.03.2014. године, као и време проведено на издржавању мере

забране напуштања стана уз примену електронског надзора почев од 06.03.2014. године до 07.03.2016. године; окривљеног ВВ на јединствену казну затвора у трајању од 7 година и 6 месеци, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору почев од 04.04.2009. године до 02.03.2012. године и време проведено на издржавању мере забране напуштања стана уз примену електронског надзора почев од 02.03.2012. године до 27.10.2012. године, као и време проведено у притвору почев од 05.11.2012. године до 21.04.2015. године; окривљеног ГГ на јединствену казну затвора у трајању од 5 година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору почев од 04.04.2009. године до 15.06.2011. године; окривљеног ДД на казну затвора у трајању од 4 године и 6 месеци, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору почев од 22.06.2009. године до 02.03.2012. године, као и време проведено на издржавању мере забране напуштања стана уз примену електронског надзора почев од 02.03.2012. године до 05.06.2013. године; окривљеног ЂЂ на казну затвора у трајању од 5 година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору почев од 08.06.2009. године до 02.03.2012. године, време проведено у притвору почев од 04.06.2014. године до 21.04.2015. године, време проведено на издржавању мере забране напуштања стана уз примену електронског надзора почев од 21.04.2015. године до 08.07.2015. године, време проведено у притвору почев од 08.07.2015. године до 04.02.2016. године и време проведено на издржавању мере забране напуштања стана уз примену електронског надзора од 04.02.2016. године до 22.04.2016. године и окривљеног ЕЕ на казну затвора у трајању од 4 године и 6 месеци, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору почев од 09.04.2009. године до 24.11.2010. године. На основу одредбе члана 258 став 4 ЗКП, оштећени ЗЗ и ИИ су упућени да имовинскоправни захтев могу остварити у парничном поступку. На основу одредбе члана 252 ЗКП и 258 став 4 ЗКП, досуђен је имовинскоправни захтев оштећеном ЈЈ, па су обавезани окривљени АА, ДД, ЕЕ и ГГ да оштећеном ЈЈ, на име имовинскоправног захтева, солидарно уплате износ од укупно 12.000 евра, у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде. На основу члана 91 КЗ и 92 став 1 КЗ, од окривљених је одузета имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела за које су оглашени кривим, па је од окривљеног ВВ одузета имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела изнуда из члана 214 став 1 КЗ у односу на оштећеног КК и то новчани износ од 2.330 евра, те је обавезан окривљени да наведени износ уплати на рачун буџета Републике Србије у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан уплате, а од окривљених ВВ, ГГ и ЂЂ одузета је имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела изнуда из члана 214 став 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ у односу на оштећеног ИИ, и то новчани износ од 7.000,00 динара, те су обавезани окривљени да наведени износ уплате на рачун буџета Републике Србије, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде. На основу одредбе члана 264 став 1 ЗКП и 262 став 2 ЗКП у вези са чланом 261 ЗКП, окривљени су обавезани да накнаде трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем, по прибављању потребних података, као и паушлани износ од по 30.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Ставом II, на основу одредбе члана 423 тачка 2 ЗКП, окривљени АА, ЛЛ, ГГ и ДД ослобођени су од оптужбе, и то: окривљени АА да је извршио кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 3 у вези са ставом 1 КЗ; окривљени ЛЛ да је извршио кривично дело изнуда из члана 214 став 4 у вези са ставом 2 и 1 КЗ;

окривљени ГГ да је извршио кривично дело изнуда из члана 214 став 4 у вези са ставом 1 КЗ и окривљени ДД да је извршио кривично дело изнуда из члана 214 став 4 у вези са ставом 1 КЗ. На основу одредбе члана 258 став 3 ЗКП, оштећени ЈЈ и оштећени ИИ су упућени да имовинскоправни захтев у односу на окривљене ЈЈ и ДД могу остварити у парничном поступку. На основу одредбе члана 265 став 1 ЗКП, одређено је да трошкови кривичног поступка у овом делу падају на терет буџетских средстава суда.

Ставом III, на основу одредбе члана 422 тачка 1 ЗКП, према окривљенима АА, ЖЖ, ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ и ЈЈ одбијена је оптужба, и то: да су окривљени ЖЖ, ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ и ЈЈ извршили кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 3 у вези са ставом 2 и 1 КЗ; да је окривљени ЂЂ извршио продужено кривично дело фалсификовање исправе из члана 355 став 2 у вези са ставом 1 КЗ у вези са чланом 61 КЗ и да су окривљени АА и ЖЖ извршили кривично дело недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348 став 1 КЗ. На основу одредбе члана 535 ЗКП у вези са чланом 87 КЗ, према окривљеном ЂЂ изречена је мера безбедности одузимање предмета, и то: путне исправе Републике Словеније, серијског броја ..., издате 19.06.2002. године на име ... из ..., рођеног 18.09.1973. године и лична карта Републике Словеније, серијског броја ..., издата 04.02.2005. године на име ... из ..., рођеног 18.09.1973. године. На основу одредбе члана 265 став 1 ЗКП, одређено је да трошкови кривичног поступка у овом делу падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде, жалбе су изјавили:

-јавни тужилац Јавног тужилаштва за организовани криминал, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичним санкцијама, са предлогом да Апелациони суд у Београду, као другостепени суд, у смислу одредбе члана 455 став 1 тачка 3 ЗКП, усвоји жалбу и преиначи првостепену пресуду тако што ће окривљеног АА огласити кривим због кривичног дела злочиначко удруживање из члана 364 став 3 у вези са ставом 1 КЗ у стицају са кривичним делом тешко убиство у саизвршилаштву из члана 114 тачка 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ, на штету ЈЈ и кривичног дела изнуда из члана 214 став 4 у вези са ставом 2 и 1 КЗ, на штету ЈЈ и да му изрекне јединствену казну затвора у трајању од 40 година; окривљеног ЖЖ огласи кривим за извршење кривичног дела тешко убиство у саизвршилаштву из члана 114 тачка 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ на штету ЈЈ и да му изрекне казну затвора у трајању од 40 година; окривљеног ББ огласи кривим за извршење кривичног дела тешко убиство у помагању из члана 114 тачка 1 КЗ у вези са чланом 35 КЗ, на штету ЈЈ и да му изрекне казну затвора у трајању не мањем од 20 година; окривљеног ВВ огласи кривим за извршење кривичног дела изнуда из члана 214 став 4 у вези са ставом 1 КЗ на штету КК у стицају са кривичним делом изнуда из члана 214 став 4 у вези са ставом 1 КЗ на штету ИИ и да му изрекне јединствену казну затвора у трајању не мањем од 11 година; окривљеног ГГ огласи кривим за извршење кривичног дела изнуда из члана 214 став 4 у вези са ставом 2 и 1 КЗ на штету ЈЈ у стицају са кривичним делом изнуда из члана 214 став 4 у вези са ставом 1 КЗ на штету КК и кривичним делом изнуда из члана 214 став 4 у вези са ставом 1 КЗ на штету ИИ и да му изрекне јединствену казну затвора у трајању не мањем од 14 година; окривљеног ДД огласи кривим за извршење кривичног дела изнуда из члана 214 став 4 у вези са ставом 2 и 1 КЗ на штету ЈЈ у стицају са кривичним делом изнуда из члана 214 став 4 у вези са ставом 1 КЗ на штету ИИ и да му изрекне

јединствену казну затвора у трајању не мањем од 10 година; окривљеног ЂЂ огласи кривим за извршење кривичног дела изнуда из члана 214 став 4 у вези са ставом 1 КЗ на штету ИИ и да му изрекне казну затвора у трајању не краћем од 6 година; окривљеног ЕЕ огласи кривим за извршење кривичног дела изнуда из члана 214 став 4 у вези са ставом 2 и 1 КЗ на штету ЈЈ и да му изрекне казну затвора у трајању не краћем од 5 година, те окривљеног ЈЈ огласи кривим за извршење кривичног дела изнуда из члана 214 став 4 у вези са ставом 2 и 1 КЗ на штету ЈЈ и да му изрекне казну затвора у трајању не краћем од 6 година или да усвоји жалбу и укине побијану пресуду и предмет упути првостепеном суду на поновно суђење;

-бранилац окривљеног АА, адвокат Предраг Васовић, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији и о другим одлукама, са предлогом да другостепени суд закаже јавну седницу већа на коју ће позвати окривљеног АА из притворске јединице Окружног затвора у Београду и браниоца окривљеног и донети решење о усвајању жалбе у смислу одредбе члана 458 став 1 ЗКП, којим ће укинути побијану пресуду у тачки један изреке у делу којим је окривљени АА осуђен као извршилац кривичног дела из члана 114 тачка 1 у вези са чланом 33 КЗ и кривичног дела из члана 214 став 2 КЗ и вратити предмет првостепеном суду на поновно суђење;

-бранилац окривљеног АА, адвокат Лука Протић, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о санкцији и других одлука, са предлогом да другостепени суд закаже јавну седницу већа на коју ће позвати браниоца окривљеног и донети решење којим ће жалбу усвојити, укинути ожалбену пресуду у делу у коме је окривљени АА оглашен кривим за извршење кривичних дела тешко убиство из члана 114 тачка 1 КЗ и изнуда из члана 214 став 2 у вези са ставом 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 35 година, у коју му се има урачунати време које је провео у притвору и на издржавању мере забране напуштања стана уз примену електронског надзора, те укинути ожалбену пресуду у делу у ком је досуђен имовинскоправни захтев оштећеном ЈЈ, а окривљени АА, ДД, ЕЕ и ГГ обавезани да оштећеном солидарно исплате износ од укупно 12.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде и да предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање;

-бранилац окривљеног АА, адвокат Марија Брадић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичним санкцијама и о другим одлукама, са предлогом да Апелациони суд у Београду позове на седницу већа окривљеног АА и његовог браниоца, подносиоца ове жалбе, те да решењем усвоји жалбу и укине побијану пресуду и предмет упути првостепеном суду на поновно суђење или да пресудом усвоји жалбу и преиначи побијану пресуду тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе да је извршио предметна кривична дела;

-бранилац окривљеног ЖЖ, адвокат Никола Јовановић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно или непотпуно

утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичним санкцијама, са захтевом да буде обавештен о седници већа и предлогом да другостепени суд усвоји жалбу, укине побијану пресуду и упути предмет првостепеном суду на поновно суђење или да одржи претрес и преиначи ожалбену пресуду, те окривљеног ЖЖ ослободи од оптужбе;

-бранилац окривљеног ЖЖ, адвокат Јован Марић, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичним санкцијама, са захтевом да буде обавештен о седници већа другостепеног суда и предлогом да другостепени суд усвоји жалбу одбране окривљеног ЖЖ, укине првостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да усвоји жалбу и преиначи ожалбену пресуду, те окривљеног ЖЖ ослободи од оптужбе и донесе решење о укидању притвора;

-окривљени ЖЖ, због битних повреда одредаба кривичног поступка, нетачно и погрешно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са захтевом да се побијана пресуда преиначи и буде осуђен за оно што је стварно крив, да му се за убиство покојног ЉЉ да казна колики му је и притвор који ће у време седнице већа бити преко 14 година и да се та казна споји са казном од 2 године затвора и 100.000,00 динара, што је још 100 дана затвора, која казна је правноснажна и да му јединствена казна буде 15 година;

-бранилац окривљеног ББ, адвокат Никола Лакић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији и другим одлукама, са предлогом да Апелациони суд у Београду закаже седницу већа и о истој обавести окривљеног и браниоца како би присуствовали, да након тога усвоји жалбу и донесе решење којим се укида ожалбена пресуда и предмет враћа првостепеном суду на поновно одлучивање или да донесе пресуду којом се преиначава ожалбена пресуда, те се окривљени ББ, на основу члана 423 ЗКП, ослобађа од оптужбе да је учинио кривично дело тешко убиство из члана 114 тачка 1 ЗКП у вези са чланом 35 КЗ;

-бранилац окривљеног ББ, адвокат Јеврем Тодосијевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, непотпуно и погрешно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Београду ожалбену пресуду укине и предмет врати на поновно одлучивање;

-бранилац окривљеног ББ, адвокат Стефан Јањић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, непотпуно и погрешно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Београду првостепену пресуду укине и предмет врати на поновно одлучивање;

-бранилац окривљеног ББ, адвокат Владица Ћуртовић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичним санкцијама и о другим одлукама, са предлогом да га Апелациони суд у Београду обавести и позове на седницу, решењем усвоји жалбу и преиначи побијану пресуду у осуђујућем делу у односу на окривљеног и изрекне ослобађајућу пресуду или решењем усвоји жалбу, укине пресуду и врати предмет на поновно одлучивање због битних повреда одредаба кривичног поступка и

погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, где ће се нови главни претрес одржати пред потпуно измењеним већем;

-окривљени ББ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да буде позван на седницу већа, а да Апелациони суд решењем усвоји жалбу и преиначи побијану пресуду у осуђујућем делу и изрекне му ослобађајућу пресуду или да решењем усвоји жалбу и укине првостепену пресуду, врати предмет на поновно одлучивање, а да се нови главни претрес одржи пред потпуно измењеним већем;

-окривљени ББ је благовремено поднео и допуну жалбе због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи првостепену пресуду и изрекне му ослобађајућу пресуду или да у потпуности укине побијану пресуду и предмет врати на поновно одлучивање стварно надлежном суду, као и другу допуну због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да се побијана пресуда у односу на њега преиначи и да суд изрекне ослобађајућу пресуду или да се побијана пресуда укине и предмет врати на поновно одлучивање стварно надлежном суду;

-бранилац окривљеног ВВ, адвокат Душан Деспотовић, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, одлуке о казни, одлуке о одузимању имовинске користи и одлуке о трошковима поступка, са предлогом да он и његов браћеник буду обавештени о седници већа на којој ће бити одлучивано о жалби и са предлогом да Апелациони суд у Београду укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или преиначи пресуду и окривљеног ослободи од оптужбе да је учинио кривична дела која му се стављају на терет;

-бранилац окривљеног ВВ, адвокат Јелена Гигов, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичним санкцијама, са предлогом да се ожалбена пресуда у потпуности укине и предмет врати на поновно одлучивање или да се преиначи и окривљени ВВ ослободи од оптужбе;

-бранилац окривљеног ГГ, адвокат Ана Јовановић, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, одлуке о казни, одлуке о имовинскоправном захтеву, одузимању имовинске користи и трошковима поступка, са захтевом да она и њен браћеник буду обавештени о седници већа на којој ће бити одлучивано о жаби, са предлогом да Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, преиначи пресуду и окривљеног ослободи од оптужбе или му изрекне блажу казну;

-окривљени ГГ, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, одлуке о казни, одлуке о имовинскоправном захтеву, одузимању имовинске користи и трошковима поступка, са захтевом да, са својим браниоцем, буде обавештен о седници већа на којој ће бити одлучивано и жалби, као и са предлогом да Апелациони суд у Београду,

Посебно одељење, преиначи првостепену пресуду и окривљеног ослободи од оптужбе или му изрекне блажу казну;

-бранилац окривљеног ДД, адвокат Марко Ђурић, због битне повреде одредаба кривичног поступка и одлуке о кривичним санкцијама и другим одлукама, са захтевом да буде обавештен о седници већа другостепеног суда и са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду преиначи, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело изнуда из члана 214 став 2 у вези са ставом 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ или тако што ће окривљеном смањити изречену казну затвора;

-бранилац окривљеног ЋЋ, адвокат Миладин Живановић, због битних повреда одредаба ЗКП, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и одлуке о казни, са предлогом да буде, заједно са својим браћеником, позван на седницу другостепеног већа и да Апелациони суд у Београду донесе одлуку којом ће окривљеног ЋЋ ослободити од оптужбе или да, уколико сматра да има основа да буде кажњен, умањи казну окривљеном у складу са прибављеном противправном материјалном користи;

-бранилац окривљеног ЋЋ, адвокат Маја Атанасковић, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и неправилне одлуке о кривичној санкцији, са захтевом да буде позвана на седницу већа на којој ће се разматрати жалба и са предлогом да Апелациони суд у Београду, као другостепени, уважи жалбу и побијану пресуду преиначи тако што ће окривљеног ЋЋ ослободити од оптужбе јер није доказано да је извршио кривична дела која му се стављају на терет или преиначи тако што ће окривљеном ЋЋ изрећи казну затвора у краћем временском трајању;

-бранилац окривљеног ЕЕ, адвокат Душан Деспотовић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, одлуке о казни и одлуке о трошковима поступка, са захтевом да он и његов браћеник буду обавештени о седници већа на којој ће бити одлучивано о жалби, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или преиначи пресуду и окривљеног ЕЕ ослободи од оптужбе да је учинио кривична дела која му се стављају на терет;

-бранилац окривљеног ЕЕ, адвокат Миладин Живановић, због битних повреда одредаба ЗКП, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и одлуке о казни, са захтевом да он и његов браћеник буду позвани на седницу другостепеног већа и са предлогом да Апелациони суд у Београду донесе одлуку којом ће окривљеног ЕЕ ослободити од оптужбе или, уколико сматра да има основа да буде кажњен, да му се казна умањи и

-бранилац окривљеног ЕЕ, адвокат Зоран Гилић, због битне повреде одредаба поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права, одлуке о кривичној санкцији и одлуке о трошковима поступка, са захтевом да он и његов браћеник буду позвани на седницу већа приликом одлучивања по жалби и са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду преиначи и окривљеног ЕЕ ослободи од кривице да је извршио кривично дело изнуда односно

укине и врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

На жалбу јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал одговоре на жалбу су поднели:

-бранилац окривљеног АА, адвокат Лука Протић, са предлогом да Апелациони суд у Београду одбије жалбу као неосновану и са захтевом да буде позван на седницу већа;

-бранилац окривљеног АА, адвокат Марија Брадић, са предлогом да Апелациони суд у Београду позове на седницу већа подносиоца одговора и одбије жалбу у целости као неосновану;

-бранилац окривљеног ЖЖ, адвокат Јован Марић, са предлогом да Апелациони суд, као другостепени, одбије жалбу ЈТОК, изјављену против ожалбене пресуде;

-окривљени ББ, са предлогом да се жалба одбаци као недозвољена јер ЈТОК нема никакве надлежности, имајући у виду да је одустао од кривичног гоњења за кривично дело из члана 346 КЗ према њему или да усвоји жалбу и укине побијану пресуду и предмет врати на поновно суђење стварно надлежном суду;

-бранилац окривљеног ББ, адвокат Никола Лакић, са предлогом да жалбу Јавног тужилаштва за организовани криминал Апелациони суд у Београду одбаци као неосновану;

-бранилац окривљеног ВВ адвокат Јелена Гигов, са предлогом да се жалба у потпуности одбије као неоснована;

-бранилац окривљеног ГГ, адвокат Ана Јовановић, са предлогом да се жалба одбије као неоснована;

-бранилац окривљеног ДД, адвокат Марко Ђурић, са предлогом да буде обавештен о седници већа и да другостепени суд жалбу одбије као неосновану;

-бранилац окривљеног ЂЂ, адвокат Маја Атанасковић, са захтевом да буде позвана на седницу већа и предлогом да Апелациони суд у Београду одбије као неосновану жалбу тужилаштва, а да првостепену пресуду преиначи, тако што ће окривљеног ЂЂ ослободити од оптужбе или тако што ће окривљеном ЂЂ изрећи казну затвора у краћем временском трајању и

-бранилац окривљеног ЛЛ, адвокат Горан Петронијевић, са захтевом да буде обавештен о седници већа и предлогом да Апелациони суд у Београду одбије жалбу као неосновану и у односу на окривљеног ЛЛ потврди првостепену пресуду.

Јавни тужилац Јавног тужилаштва за организовани криминал је, у поднеску Ктж бр. 97/24 од 19.12.2024. године, предложио да другостепени суд одбије жалбе окривљених и њихових бранилаца, а да жалбу Јавног тужилаштва за организовани криминал усвоји.

Решењем Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, Кж1-По1 бр. 43/24 од 14.07.2025. године, обустављен је кривични поступак против окривљеног ЖЖ, због кривичног дела тешко убиство из члана 114 тачка 1 и 5 КЗ, по оптужници ОЈТ у Београду – Специјалног тужилаштва, сада Јавног тужилаштва за организовани криминал, КТ. С. бр. 7/09 од 02.10.2009. године, која је измењена актом КТ. С. бр. 7/09 од 05.12.2016. године и на главном претресу дана 12.09.2023. године. На основу члана 258 став 3 ЗКП, оштећена 33 је упућена да имовинскоправни захтев може остваривати у парничном поступку. На основу члана 265 став 1 ЗКП, одређено је да трошкови обустављеног кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда. Наиме, како је увидом у извод из матичне књиге умрлих Републике Србије, града Београда, која се води за матично подручје Савски венац, од 01.07.2025. године, утврђено да је под текућим бројем ... за годину 2025., извршен упис чињенице смрти окривљеног ЖЖ, као и да је исти умро дана 06.06.2025. године, у Београду, то је, на основу члана 20 ЗКП, одлучено као у поменутом решењу.

Код оваквог стања ствари, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, није посебно разматрао жалбу Јавног тужиоца за организовани криминал која је у односу на окривљеног ЖЖ изјављена у односу на став I изреке првостепене пресуде, којим је оглашен кривим због учињеног кривичног дела тешко убиство из члана 114 тачка 1 КЗ у вези члана 33 КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 35 година, у коју му је урачунато време проведено у притвору и на мери забране напуштања стана, као и жалбе бранилаца окривљеног ЖЖ, адвоката Јована Марића и Николе Јовановића, те жалбу окривљеног ЖЖ лично и одговор на жалбу његовог браниоца, адвоката Јована Марића. Уједно, како у односу на став III изреке првостепене пресуде, којим је према окривљеном ЖЖ одбијена оптужба да је извршио кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 3 у вези става 2 и 1 КЗ и кривично дело недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348 став 1 КЗ, није било изјављених жалби, то је пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, К-По1 бр. 218/10 од 08.11.2023. године, у наведеном делу у односу на окривљеног ЖЖ постала правноснажна пре наступања његове смрти дана 06.06.2025. године.

Надаље, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, одржао је седницу већа, сходно одредби члана 447 став 2 ЗКП, у периоду од 15. септембра до 18. септембра 2025. године, када је констатовано да су испуњени услови за одржавање седнице односно да су окривљени и браниоци, који су тражили присуство седници већа, уредно примили обавештења о одржавању исте, као и поступајући јавни тужилац Јавног тужилаштва за организовани криминал, а у записницима о седници већа од наведених датума констатовано је ко је био присутан, а ко од уредно обавештених лица није приступио, па се у овој пресуди то неће наводити за сваки дан одржавања седнице појединачно. На седници већа другостепени суд је размотрио целокупне списе предмета, заједно са ожалбеном пресудом, изјављеним жалбама и одговорима на жалбу, испитујући побијану пресуду у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у жалбама и одговорима на жалбу, у складу са одредбама члана 451 став 1 ЗКП, па је, по оцени жалбених навода и предлога, те навода и предлога из одговора на жалбу, а имајући у виду и наводе јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал из цитираног поднеска, као и наводе присутног

јавног тужиоца, окривљених и бранилаца, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Најпре, неоснованим се показују жалбени наводи да је пресуду донео ненадлежан суд, из разлога што је на главном претресу дана 12.09.2023. године заменик ЈТОК одустао од оптужбе, у тачки I оптужнице, за кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 КЗ у односу на осморицу окривљених, изузев за окривљеног АА и да је, самим тим, дошло до престанка надлежности Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, будући да је ожалбена пресуда донета по спроведеном јединственом кривичном поступку, у складу са одредбом члана 30 ЗКП тј. у односу на све окривљене и предмет оптужбе у целини.

Неоснован је и жалбени навод да је оптужница заснована на члановима закона који се више не примењују и да важећи Законик о кривичном поступку не познаје члан 504а ЗКП, будући да је оптужница подигнута на основу одредаба Законика који је важио у тренутку њеног подношења, а законитост радњи предузетих пре почетка примене сада важећег Законика о кривичном поступку се, по члану 604 ЗКП, оцењује по одредбама Законика који је важио у време њиховог предузимања.

У жалбама се наводи да је учињена апсолутно битна повреда одредаба кривичног поступка на штету окривљених односно да им је повређено право на одбрану јер им није дата могућност да се изјасне на измењену оптужницу од 12.09.2023. године. С тим у вези, из списка предмета произлази да је Јавни тужилац за организовани криминал, на главном претресу дана 12.09.2013. године, непосредно пре изношења завршне речи, извршио измену оптужнице додајући речи: “у стању урачунљивости”, а потом изјавио да одустаје од оптужбе против окривљених ЖЖ, ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ и ЛЛ за кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 3 у вези става 2 и 1 КЗ, окривљених АА и ЖЖ за кривично дело недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348 став 1 КЗ и окривљеног ЂЂ за продужено кривично дело фалсификовање исправе из члана 355 став 2 у вези са ставом 1 КЗ у вези члана 61 КЗ, након чега је уследило изношење завршних речи јавног тужиоца, бранилаца и окривљених. Имајући у виду да је измена оптужнице извршена у погледу субјективног елемента бића кривичног дела – урачунљивости, чије се постојање увек претпоставља, због чега урачунљивост окривљеног, ни иначе, према правном схватању Врховног суда, није неопходно означавати у опису кривичног дела (док је јавни тужилац у свему остао при раније датом чињеничном опису предметних кривичних дела, што и сама одбрана констатује, али у контексту других жалбених навода), те имајући у виду да је у преосталом делу јавни тужилац одустао од оптужбе против окривљених за одређена кривична дела, као и чињеницу да, након речи јавног тужиоца, није завршен главни претрес, већ да су окривљени и њихови браниоци имали могућност и прилику да се у својим завршним речима изјасне и о овим изменама, то, по налажењу овог суда, на описани начин, супротно жалбеним наводима, није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка. Сем тога, имајући у виду карактер измена оптужнице, те да измене које се састоје у одустанку од оптужбе, свакако нису ишле на терет окривљенима, већ у њихову корист, неоснован је и жалбени навод да је суд био дужан да сваком окривљеном остави довољно времена да се упозна са овим изменама и да им остави довољно времена за изјашњење тј. изношење одбране по измењеној оптужници (а што суд, по члану 409 став 5 ЗКП, чини на захтев окривљеног и браниоца, онда када оцени да је то потребно), тим пре што, у ситуацији када је јавни

тузилац одустао од дела оптужнице, окривљени се ни не могу изјашњавати о ономе што више и није предмет оптужбе. Уједно, измене оптужног акта у току главног претреса јавни тужилац је властан да учини и усмено на записник, сходно члану 229 став 1 ЗКП, те се неоснованим показују жалбени наводи да ни окривљени, нити браниоци, нису добили писани отправак овако измењеног оптужног акта.

У односу на жалбени навод да окривљенима и браниоцима није омогућено „скенирање“ односно достављање у електронском (скенираном) облику свих претресних регистратора (који су, према стању у списима, скенирани закључно са 57. регистратором формираним у фази главног претреса), овај суд је имао у виду да из списка предмета произлази да је председник већа, за делове списка који се не налазе у електронском облику, како писаним путем, тако и усмено на главном претресу, у више наврата обавестила одбрану, која је то захтевала, да је дужна да, као таксени обвезник, сходно Тарифном броју 33 Закона о судским таксама у вези са чланом 98 Судског пословника (будући да се радило о захтеву за „препис“ списка у електронском облику), претходно уплати наложену таксу како би том њиховом захтеву било удовољено, као и да, независно од тога, имају право и могућност да у суду изврше увид у списе предмета по одредби члана 98 став 1 Судског пословника, те одредби члана 250 и 251 ЗКП. По налажењу другостепеног суда, самим тим што одбрани, која је, насупрот жалбеним наводима, имала право и могућност увида односно разгледања и копирања списка предмета у складу са одредбама члана 68, 250 и 251 ЗКП, те члана 98 Судског пословника, нису достављени комплетни списи у електронском облику на ЦД-у, из разлога што нису скенирани (тј. преточени и у електронски облик) сви „претресни регистратори“, а коју обавезу не прописује Законик о кривичном поступку, не може се говорити о повреди права на одбрану нити уопште о битној повреди одредаба кривичног поступка, због чега су супротни наводи жалби оцењени неоснованим.

У жалбама се даље наводи да у истом поступку изабрани бранилац и бранилац по службеној дужности не могу егзистирати у исто време, чиме је суд повредио право на одбрану окривљених, те се, с тим у вези, даје тумачење одредаба члана 74 и 80 став 2 тачка 1 ЗКП. Међутим, према стању у списима, браниоци по службеној дужности су појединим окривљенима постављени из оправданих разлога, како би се обезбедила континуирана одбрана у кривичном поступку, као и с обзиром на одредбу члана 14 ЗКП, која обавезује суд да кривични поступак спроведе без одуговлачења и онемогући сваку злоупотребу права усмерену на одуговлачење поступка, те одредбу члана 367 став 2 тачка 4 ЗКП, којом је прописано да се председник већа стара о томе да поступак тече без одуговлачења, уз законом прописану обавезу суђења у разумном року. Наиме, из списка предмета произлази да је током поступка у више наврата долазило до отказа и опозива пуномоћја браниоцима, на главном претресу или непосредно пред почетак главног претреса, што је доводило не само до одлагања главног претреса, већ и до пролонгирања кривичног поступка, имајући у виду да је новим браниоцима објективно било потребно време да се упознају са списима предмета и припреме одбрану, с обзиром на врсту и структуру предмета. Осим тога, према стању у списима, поједини браниоци су се, након отказа или опозива пуномоћја, „враћали у предмет“, али као браниоци других окривљених, а суд је у више наврата одређене браниоце кажњавао, између осталог, и због тога што су без одобрења суда напуштали главни претрес. Такође, према стању у списима, о немогућности појединих бранилаца да приступе на главни претрес, иако су уредно позвани, првостепени суд није благовремено

извештаван, иако се није радило о хитним и ванредним околностима, које би условиле да суд о томе буде обавештен тек на главном претресу или непосредно пред почетак главног претреса, као што се дешавало и да бранилац не приступи на главни претрес без оправданих разлога, а што све указује на злоупотребу права предузету ради пролонгирања поступка, коју је од стране суда било потребно спречити. По налажењу овог суда, када суд закључи да је у питању злоупотреба права у намери одуговлачења поступка и по службеној дужности постави браниоца окривљеном који учествује на главном претресу, тиме није повређено право окривљеног на одбрану и не ради се о битној повреди одредаба кривичног поступка јер не долази до повреде права на одбрану, већ, напротив, постављањем браниоца по службеној дужности окривљеном, суд штити интересе окривљеног.

У жалбама је наведено и то да је првостепени суд у више наврата одбацио захтеве за изузеће председнице већа и/или чланова већа и/или заменика јавног тужиоца и/или јавног тужиоца, са образложењем да се ради о злоупотреби процесних овлашћења и да је оваквим поступањем суспендовао деволутивно дејство захтева из члана 39 ЗКП, па окривљени нису имали другостепену контролу великог броја ових одлука. Међутим, Законик о кривичном поступку, у одредби члана 41 став 4 овог Законика, изричито прописује да, ако је поступљено противно одредбама члана 39 став 3 и 5 ЗКП, захтев за изузеће ће се одбацити, при чему од отварања заседања такво решење доноси веће у чијем саставу може бити судија чије изузеће се тражи. Будући да у захтевима за изузеће нису истицане процесне ситуације прописане одредбом члана 37 став 1 тачка 1 - 4 ЗКП, већ се указивало на постојање околности везаних за управљање поступком и претежно одбијање доказних предлога одбране, овај суд налази да није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 4 ЗКП, која се односи на разлоге за обавезно изузеће судије тј. када се судија морао изузети од судијске дужности у одређеном предмету. Уједно, из списка предмета произлази да су, када је у питању веће које је донело побијану пресуду, од стране одбране поднети захтеви за изузеће у изузетно великом броју, од којих ниједан захтев није усвојен као основан, већ су сви захтеви одбијени као неосновани или одбачени као недозвољени или неблаговремени, при чему учесталост и константност подношења оваквих захтева, који су током поступка неретко подношени писаним путем преко писарнице суда у згради седишта Вишег суда у Београду на различитој адреси од зграде Посебног одељења Вишег суда у Београду, а затим и на писарницама других судова и уопште других правосудних органа, и то непосредно пре почетка главног претреса, о којој чињеници је одбрана обавештавала суд или приликом утврђивања процесних претпоставки или у неком каснијем моменту главног претреса, указује да се ово законско право у поступку није користило у циљу заштите права на суђење од стране непристрасног суда, него је управо било усмерено на то да надлежном суду онемогући спровођење суђења.

Жалбени наводи да је на главном претресу учествовао судија који је морао бити изузет - судија Синиша Петровић, имајући у виду да је, по ставу жалбе, већ био изузет из поступка одлуком председника Вишег суда у Београду, али да је накнадно поново одређен за судију - члана већа, оцењују се неоснованим. Наиме, према стању у списима предмета, одлуком председника Вишег суда у Београду предмет Посебног одељења Вишег суда у Београду К-По1 бр. 218/10 је 2014. године одузет председнику већа - судији Синиши Петровићу, у складу са чланом 25 Закона о судијама, према ком се од

редоследа пријема предмета може одступити, између осталог, у случају оптерећености судије, а судији може бити одузет предмет ако је угрожено ефикасно функционисање суда, што је овде био случај због његове оптерећености бројним обавезама у другим предметима Посебног одељења Вишег суда у Београду, а с обзиром на то да се ради о притворском предмету у ком је оптужен већи број лица, који се, сходно члану 50 Судског пословника, сматра хитним предметом, те је додељен у рад судији Александру Трешњеву, као председнику већа, све ради једнаке оптерећености судија и ефикасног функционисања суда. Оваква одлука, како проистиче, донета је у циљу бржег и ефикаснијег поступања, као и једнаког оптерећења судија у Посебном одељењу Вишег суда у Београду, имајући у виду чињеницу да је судија Синиша Петровић, због бројних предмета у којима је поступао као председник већа, био оптерећенији него судија Александар Трешњев, а како окривљенима не би било повређено право на правично суђење и како би рад суда био организован на ефикасан начин, а имајући у виду да се радило о предмету у ком је, на основу члана 50 Судског пословника, одређено хитно поступање, водило се рачуна да овај предмет добије судија који је пре тога поступао у истом већу као члан већа јер је на тај начин већ био упознат са садржином конкретног предмета. Због тога се неоснованим показују жалбени наводи да је на главном претресу учествовао судија који је морао бити изузет односно судија који је већ био изузет, будући да се у конкретном случају не ради о изузећу судије у смислу члана 37 ЗКП, тако да није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 4 ЗКП. У вези са жалбеним наводима да је на овај начин повређено право на природног судију, овај суд је посебно имао у виду да се у конкретном случају није радило о предмету из редовног прилива, већ о прерасподели предмета у ком се већ поступа (те је уместо већа у саставу председника већа - судије Синише Петровића и чланова већа - судија Владимира Вучинића и Александра Трешњева надаље поступало веће састављено од председника већа - судије Александра Трешњева и чланова већа - судија Владимира Вучинића и Синише Петровића), а до које прерасподеле у конкретној ситуацији је, како је већ објашњено, дошло због немогућности поступајућег председника већа да, услед преоптерећености, ефикасно поступа у притворском предмету који је, по члану 50 Судског пословника, хитан и који, по члану 210 ЗКП, захтева поступање са нарочитом хитношћу. Дакле, у конкретном случају судија Синиша Петровић није изузет од поступања у предмету К-По1 бр. 218/10, већ му је овај предмет, као председнику већа, одузет, прераспоређен и додељен у рад другом председнику већа из разлога целисходности и економичности, а будући да је у притворском предмету кривични поступак у фази главног претреса у том тренутку трајао већ више од 4 године, претежнији интерес (нарочито) хитног и ефикасног поступања је био да се предмет додели у рад судији који је поступао у истом већу, као члан већа, јер је већ био упознат са садржином предмета, који је, с обзиром на број окривљених лица и обимност доказног материјала, комплексан. Самим тим, ни докази изведени на главним претресима на којима је он учествовао, нису незаконити докази, како се то неосновано у жалбама наводи.

Такође, у жалбама се истиче да је у току главног претреса у раду суда учествовао судија Владимир Вучинић, који је изузет дана 14.09.2015. године решењем председника Вишег суда у Београду број VII Су. бр. 39/15-241, због чега су незаконите све радње које су изведене у периоду док је исти био члан већа и да их је требало поново извести. Према стању у списима предмета, до изузимања члана претресног већа, судије Владимира Вучинића, од поступања у предмету К-По1 бр. 218/10 и

одређивања другог члана већа из реда судија које поступају у Посебном одељењу Вишег суда у Београду, судије Винке Бераха Никићевић, дошло је у септембру 2015. године из разлога што је, као председник ванпретресног већа, учествовао у одлучивању о приговорима против оптужнице ОЈТ у Београду – Специјалног тужилаштва КТ.С. бр. 7/09 од 02.10.2009. године, када је донето решење К.П бр. 43/09 – Кв.П бр. 441/09 од 26.11.2009. године, којим су приговори, изјављени против наведене оптужнице, одбијени као неосновани, на основу члана 37 став 1 тачка 4 Законика о кривичном поступку (“Службени гласник РС” број 72/2011, 101/2011, 121/2012, 32/2013, 45/2013, 55/2014), док је претходно захтев за његово изузеће био одбијен с образложењем да се у време доношења решења К.П бр. 43/09 – Кв.П бр. 441/09 од 26.11.2009. године, примењивао Законик о кривичном поступку (“Службени лист СРЈ” број 70/2001, 68/2002, “Службени гласник РС” број 58/2004, 85/2005, 115/2005, 46/2006, 49/2007, 122/2008, 20/2009, 72/2009), који је у члану 40 став 1 тачка 5, између осталог, прописивао да судија или судија поротник не може вршити судијску дужност ако је у истом предмету учествовао у доношењу одлуке нижег суда или ако је у истом суду учествовао у доношењу одлуке која се побија жалбом, тако да поступање судије Владимира Вучинића у доношењу решења којим су приговори, изјављени против оптужнице, одбијени као неосновани, по тада важећем Законнику о кривичном поступку није био разлог за изузеће, а да је у члану 604 Законика о кривичном поступку (“Службени гласник РС” број 72/2011, 101/2011, 121/2012, 32/2013, 45/2013, 55/2014, који је пред Посебним одељењем Вишег суда у Београду, по члану 608, почео да се примењује 15.01.2012. године, дакле, по протеклу више од две године од ступања предметне оптужнице на правну снагу) прописано да ће се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог Законика оцењивати по одредбама Законика о кривичном поступку (“Службени лист СРЈ” број 70/2001, 68/2002, “Службени гласник РС” број 58/2004, 85/2005, 115/2005, 46/2006, 49/2007, 122/2008, 20/2009, 72/2009, 76/2010). С тим у вези, другостепени суд је имао у виду да је, након изузећа судије Владимира Вучинића, главни претрес почео изнова, како пред већем у саставу судије Александра Трешњева, као председника већа и судија Сенише Петровића и Винке Бераха Никићевић, као чланова већа, тако и пред већем које је донело побијану пресуду у саставу судије Светлане Алексић, као председника већа и судија Винке Бераха Никићевић и Сенише Петровића, као чланова већа, те да су на изнова почетом главном претресу сви докази поново изведени у складу са одредбама члана 388 ЗКП (нови почетак главног претреса), па су тако, на основу одредбе члана 388 став 4 у вези става 1 ЗКП, донета и решења да се поједини сведоци не испитују поново, већ да се у доказном поступку изврши увид у записнике о њиховом ранијем испитивању, између осталог, и са главних претреса одржаних током 2010, 2011. и 2013. године, када је у саставу већа био и судија Владимир Вучинић (али и каснијих, као што је, применом истих одредби ЗКП, донето и решење да се поједини судски вештаци не испитују поново, већ да се у доказном поступку изврши увид у записнике о њиховом ранијем испитивању са главног претреса из децембра 2015. године, као и током 2016. и 2017. године), која решења су, по изјављеним жалбама, потврђена од стране већа из члана 21 став 4 ЗКП Посебног одељења Вишег суда у Београду. По налажењу овог суда, првостепени суд је, након што је главни претрес почео изнова, изводио доказе правилном применом члана 388 ЗКП, па је тако правилно и оценио да су искази сведока, који су у решењу поименично наведени, такве природе да се могу користити као доказ у кривичном поступку и да није неопходно да се поново испитају, већ да је довољно да се изврши увид у записнике о њиховим исказима датим на ранијим главним претресима, иако је

дошло до промене председника већа, имајући у виду дужност свих органа који учествују у поступку да поступају са нарочитом хитношћу, као и чињеницу да су се именовани сведоци, који су, приликом испитивања пред ранијим председником већа, уредно поучени о свим својим правима и дужностима у кривичном поступку, те опоменути и упозорени, у складу са тада важећим процесним законом, на главном претресу детаљно и јасно изјаснили на њима познате околности у вези предметних догађаја, као и протек времена од момента њиховог одигравања, због чега би њихово поновно испитивање довело до знатног одуговлачења поступка и било у супротности са начелима целисходности и економичности поступка, а поновно предузимање ових доказних радњи не би допринело бољем разјашњењу ове кривичноправне ствари, као што је то случај и са ранијим исказима судских вештака са главног претреса када су се детаљно изјаснили на све околности вештачења.

У жалбама се надаље истиче да је судија Вучко Мирчић усвојио предлог Специјалног тужилаштва и донео одлуку да се према осумњиченом АА примене мере тајног надзора комуникације у периоду почев од јануара 2007. године и да се те мере продуже, те да је у периоду од 6 месеци бивао обавештен о садржини тих мера тј. о комуникацији над којом је вршен надзор, на који начин је створио предубеђење о кривици осумњиченог АА тј. није могао бити објективан и непристрасан, због чега је требало да буде изузет од поступања, што се, по налажењу овог суда, такође показује неоснованим. Наиме, неосновано се у жалбама истиче да је истражни судија Вучко Мирчић морао бити изузет од поступања у овом кривичном предмету, с обзиром на његове радње у погледу мера које су примењиване, а за који се материјал, добијен њиховим спровођењем, тужилац изјаснио да га неће користити, због чега је истражни судија донео решење о уништењу тако прикупљеног материјала, у складу са релевантним одредбама тада важећег Законика о кривичном поступку, јер учествовање у овим радњама не представља законски разлог за изузеће, нити у конкретном случају доводи у сумњу непристрасност судије Вучка Мирчића, због чега је неприхватљив став одбране да су записници о саслушању осумњичених пред истражним судијом Посебног одељења Окружног суда у Београду, 2009. године, из тог разлога незаконити. У даљем току истраге, предмет је, према стању у списима, решењем в.д. председника Окружног суда у Београду, одузет судији Вучку Мирчићу, због преласка на функцију изборног члана Високог савета судства, и додељен у рад истражном судији Драгану Лазаревићу.

Жалбени наводи да у овом поступку није одржано припремно рочиште и да је тиме учињена битна повреда одредаба кривичног поступка, нису основани јер се припремно рочиште не држи у случају када до поновног почетка главног претреса дође због промене у саставу већа односно ни ЗКП не прописује да ће се у том случају поступак вратити у фазу припремног рочишта, већ почетка главног претреса који креће изнова. Наиме, овај процесни стадијум који је припремног карактера тј. који, по својој садржини и законској систематици, спада у вид припрема за главни претрес са циљем његовог ефикасног и економичног одвијања тако што би се он растеретио од свега оног што је небитно, непотребно и неспорно, није постојао у ранијем Законнику о кривичном поступку ("Службени лист СРЈ" број 70/2001, 68/2002, "Службени гласник РС" број 58/2004, 85/2005, 115/2005, 46/2006, 49/2007, 122/2008, 20/2009, 72/2009, 76/2010) и први пут је уведен тек сада важећим ЗКП, који је пред Посебним одељењем Вишег суда у Београду почео да се примењује дана 15.01.2012. године, а који, у члану 388 овог Законика, прописује да, у случају измене састава већа, главни претрес почиње изнова

(како је то правилно и учињено од стране судског већа које је донело побијану пресуду, а које је главни претрес започело изнова дана 30.03.2018. године), док припремно рочиште представља фазу поступка која претходи главном претресу, при чему се, и иначе, све процесне радње које се предузимају на припремном рочишту, предузимају и на главном претресу ком није претходило одржавање припремног рочишта.

У вези са жалбеним наводима да је првостепени суд у уводу пресуде погрешно навео да је главни претрес започет дана 30.03.2018. године, те да је у доказном поступку извео на десетине доказа који су изведени на главним претресима пре наведеног датума, овај суд је имао у виду да је, према стању у списима предмета, судско веће, које је донело побијану пресуду, главни претрес започело дана 30.03.2018. године, а да су потом, у доказном поступку, докази извођени по правилима члана 388 ЗКП, те у складу са преосталим одредбама овог Законика по којима се у доказном поступку на главном претресу докази изводе.

Оцењујући жалбене наводе да је првостепени суд учинио апсолутно битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 6 ЗКП, када је противно одредбама законика била искључена јавност са главног претреса, овај суд налази да исти нису основани. Наиме, у конкретном случају суд није донео посебну одлуку тј. посебно решење о искључењу јавности са главног претреса, што одбрана и не оспорава и не наводи да је донето незаконито решење у том смислу, већ да је суд арбитрарно и без посебне формалне одлуке одбио да дозволи представницима јавности да присуствују главном претресу, конкретно ..., представнику Одбора за људска права из Ваљева, коме у два наврата није омогућено да присуствује главном претресу, као и ..., ... АА и ... С тим у вези, овај суд је имао у виду да је ограничење те врсте постојало у време пандемије коронавируса, с обзиром на стриктну обавезу поступања у складу са инструкцијама за рад судова у склопу примена мера превенције ширења вируса „Сарс-Ковид 2“ тј. у време важења посебних мера уведених због лоше епидемиолошке ситуације у циљу сузбијања и спречавања ширења заразне болести и заштите становништва од ње.

По оцени овог суда, неосновани су жалбени наводи да је првостепени суд без разлога одбио доказне предлоге одбране, јер је првостепени суд у побијаној пресуди јасно и детаљно изнео разлоге због чега није прихватио одређене доказне предлоге, и то како одбране, тако и јавног тужиоца, а које, као правилне и аргументоване, у свему прихвата и овај суд. Жалбени наводи одбране се у овом делу пре свега односе на, како се истиче, „оне могућавање“ непосредног испитивања одређених сведока и судских вештака, појединих саокривљених (ЖЖ), као и стручних саветника одбране, на првом месту др Оливера Стојковића, да изнесе примедбе на главном претресу. Међутим, првостепени суд је, насупрот жалбеним наводима, за сваку своју одлуку донету у току кривичног поступка, по налажењу овог суда, дао детаљне и уверљиве разлоге, на које упућује и овај суд. По оцени овог суда, имајући у виду константно позивање одбране окривљених, нарочито окривљеног АА, на права која су током поступка злоупотребљавана, пре свега недоласцима њихових бранилаца, коришћењем годишњих одмора у периодима када су били заказани главни претреси, самовољним напуштањем суднице, отказивањем односно опозивањем пуномоћја, честим подношењем захтева за изузеће и др, услед чега је поступак често морао да се раздваја, првостепени суд је услед наведеног био приморан да доноси одлуке у циљу спречавања неоснованог

одуговлачења поступка, али водећи рачуна о томе да окривљенима не буде ускраћено право да се бране и да се предмет поступка у потпуности и свестрано расправи. Првостепени суд је, на страни 185, 186 и 187 побијане пресуде, дао исцрпне, аргументоване и правилне разлоге за своју одлуку да одбије предлоге одбране појединих окривљених да се у њиховом присуству поново испитају судски вештаци, који су испитани пред истим председником већа односно већем, са основом нашавши да је такав предлог био усмерен на одуговлачење кривичног поступка, што је у пресуди детаљно образложено, те је правилно, на основу одредбе члана 403 ЗКП, извршио увид у налазе и мишљења, као и у исказе испитаних судских вештака са главног претреса, налазећи да нису потребна потпунија објашњења, јер су вештаци дали јасне и потпуне налазе и мишљења, без противречности и недостатака, на шта је веће овлашћено и на основу одредбе члана 406 став 1 тачка 3 ЗКП. Такође, правилно је првостепени суд оценио и да су окривљени, који су ангажовали стручне саветнике, процесним злоупотребима (које су резултирале доношењем правноснажних решења о новчаном кажњавању, искључењу из даљег поступка и разрешењу бранилаца) ишли за тим да својим предлозима пролонгирају трајање кривичног поступка, те имао у виду да су одредбом члана 126 ЗКП, предвиђена права која имају стручни саветници, али истовремено и њихова дужност да иста не злоупотребљавају и не одуговлаче поступак. Суд је, сходно одредби члана 14 ЗКП, дужан да онемогући сваку злоупотребу права усмерену на одуговлачење поступка, те је у том циљу правилно нашао да стручни саветници нису искористили могућност, коју им је суд пружио сходно одредби члана 123 став 4 ЗКП, да изнесу своје примедбе односно са основом је закључио да конкретне примедбе ни у року који је суд одредио, а ни накнадно, нису изнете и одлучио да примени одредбу члана 403 ЗКП, што је такође прецизно и детаљно образложено. Због свега изнетог, овај суд налази да је окривљенима пружена могућност да се користе својим правима, као и стручним саветницима одбране, те да је првостепени суд био принуђен да, у циљу онемогућавања опструкције и одуговлачења поступка, поступи на наведени начин, уједно налазећи да су се судски вештаци, као и испитани сведоци, детаљно изјаснили на све околности, па и на оне које је одбрана истицала као спорне, као и различите верзије догађаја изнете од стране окривљених.

Неоснованим се показује и жалбени навод да исказ вештака проф. др Душана Кецкаревића није валидан јер на главном претресу није присуствовала комисија вештака у пуном саставу, будући да је именовани испитан као овлашћени представник комисије вештака која је вештачења предузела. Надаље, правилно је првостепени суд, на основу члана 388 став 4 у вези са ставом 1 ЗКП, донео решење да се изврши увид у записнике о ранијем испитивању судских вештака проф. др Ђорђа Алемпијевића, прим. др Предрага Тасовца, проф. др Александра Јовановића, проф. др Наде Јанковић, доц. др Душана Кецкаревића и др Наташе Крстић, као и решење да се изврши увид у записнике о ранијем испитивању сведока ЈЈ, ММ, КК, НН, ЊЊ, ОО, ПП, РР, СС, ТТ, ЋЋ, УУ, ЈЈ, ФФ, ХХ, ЦЦ, ЧЧ, ШШ, ААА, ААБ, ААВ, ААГ, ААД, ААЂ и ААЕ, када су именовани на главном претресу испитани пред другим председником већа, из разлога који су у претходном делу образложења ове пресуде детаљно изнети, као што је правилно одбио и предлог одбране да се у доказном поступку непосредно испитају други предложени сведоци, што је у побијаној пресуди образложено, а на које образложење упућује и овај суд, правилно налазећи да су чињенице које су битне за одлучивање у овој кривичноправној ствари у довољној мери расправљене током поступка изведеним доказима, те да су такви предлози одбране, имајући у виду

околности на које је предложено њихово испитивање, очигледно усмерени на одуговлачење овог кривичног поступка.

По налажењу овог суда, правилно је првостепени суд оценио да записник о саслушању осумњиченог ЖЖ пред полицијом у преткривичном поступку дана 05.04.2009. године није незаконит доказ. Наиме, том приликом окривљени је саслушан у смислу одредбе члана 226 став 9 тада важећег ЗКП, па је, након што је поучен о својим правима у кривичном поступку, а пре свега о праву на браниоца, те да није дужан да изнесе своју одбрану, нити да одговара на постављена питања и упозорења да све што изјави може бити употребљено против њега као доказ, те након што је са браниоцем по службеној дужности, адвокатом Обреном Јокићем, обавио поверљив разговор, у његовом присуству, пристао да да исказ, те детаљно и исцрпно изнео своју одбрану, напослетку наводећи да у вези предметног догађаја нема више ништа да изјави, да су у записник унете све његове речи онако како је изјавио, те да га, као таквог, прихвата за свој и својеручно потписује, и то без икаквих примедби, након што му је омогућено да записник прочита. И по оцени овог суда, том приликом поступљено је у свему у складу са одредбама процесног закона, па и оних које се тичу максималног трајања задржавања, као што је и приликом његовог саслушања дана 06.04.2009. године пред истражним судијом Окружног суда у Ваљево поступљено у свему у складу са одредбом члана 228 став 4 тада важећег ЗКП, како је то првостепени суд правилно, на страни 195 и 196 побијане пресуде, образложио укључујући и одбијене предлоге одбране да се, као незаконити, издвоје записници о саслушању овог окривљеног пред истражним судијом од 22.04.2009. године и 05.05.2009. године.

Такође, правилно је првостепени суд одбио као неоснован предлог одбране да се из списка предмета, издвоји записник о саслушању осумњиченог ББ сачињен пред полицијом у преткривичном поступку дана 05.04.2009. године, јер се не ради о незаконитом доказу. Наиме, и по налажењу овог суда, саслушање овог лица пред органом унутрашњих послова, обављено је у смислу члана 226 став 9 тада важећег ЗКП, у свему у складу са законским одредбама, с обзиром на то да је окривљени – тада осумњичени ББ, пре него што је дао исказ пред овлашћеним службеним лицима МУП РС, ПУ Ваљево, у присуству браниоца, поучен о својим правима у кривичном поступку, пре свега о праву на браниоца, да није дужан да изнесе своју одбрану, нити да одговара на постављена питања, након чега му је саопштено шта му се ставља на терет, па је, упитан шта има да наведе у своју одбрану, након упозорења да све што изјави може бити употребљено против њега као доказ, у присуству браниоца, пристао да да исказ, што није био обавезан, те детаљно и прецизно изнео своју одбрану, на крају наводећи да у вези предметног догађаја нема више ништа да изјави, да је упознат са правима која по Законнику о кривичном поступку као осумњичени има, те да записник, након читања, потписује (оверава отиском кажипрста, уз напомену да ће, из разлога што му је приликом саобраћајне незгоде десна рука поломљена, којом се иначе потписује, записник оверити стављањем отиска кажипрста леве руке) и да прихвата за свој, као и да је упозорен, у смислу члана 177 став 1 тада важећег ЗКП, да пре потписивања записника има право да исти прочита и да је изјавио да жели да прочита записник, након чега је констатовано да је записник прочитао и да питања и примедби није било, што су потврдили бранилац својим потписом, а окривљени оверавањем записника отиском кажипрста јер није био у могућности да се потпише, што произлази из констатације на самом записнику.

Овај суд је имао у виду да изјава осумњиченог ББ о присуствовању браниоца није убележена у записник, али налази да је осумњичени оног тренутка када је, након што је поучен о својим правима у кривичном поступку, а пре свега о праву на браниоца, пристао да да изјаву у присуству браниоца, адвоката Весне Милуновић, тог браниоца прихватио као свог, што је и потврдио стављањем отиска прста на предметни записник, који је прочитао и потписао/оверио без икаквих примедби. По налажењу овог суда, без обзира на то да нема изричите изјаве окривљеног о томе да ли жели да лично ангажује браниоца, окривљени је сарадњом са браниоцем по службеној дужности, спремношћу да да изјаву у њеном присуству и одсуством било каквих примедби у вези са тим питањем, јасно показао да је прихватио постављеног браниоца по службеној дужности, па се стога не може закључити да је окривљени који је, сагласно записнику, уредно поучен о својим правима у кривичном поступку, а пре свега о праву на браниоца, био ограничен у његовом слободном избору, како се то неосновано у жалбама указује, па тиме и није била угрожена правичност кривичног поступка у целини. Наиме, иако осумњичени није изричито упозорен у смислу члана 89 став 9 тада важећег ЗКП, околност да су му саопштена његова права у кривичном поступку, а пре свега право на браниоца, те да је осумњичени након тога, у присуству браниоца по службеној дужности, изнео своју одбрану и записник, након читања, без икаквих примедби, оверио стављањем отиска кажипрста у складу са чланом 177 тада важећег ЗКП, као што је и бранилац по службеној дужности записник уредно и без икаквих примедби потписала, по оцени овог суда, упућују на закључак да је био испуњен стандард упозорења које одговара условима из члана 89 став 9 тада важећег ЗКП и да је осумњичени својим свеукупним понашањем исказао одлуку да не жели да ангажује браниоца по свом избору, већ да жели да изнесе одбрану у присуству постављеног и у том тренутку присутног браниоца, адвоката Весне Милуновић. С тим у вези, овај суд је имао у виду како правно схватање Врховног суда Србије, тако и ставове Европског суда за људска права у предмету Алмаши против Србије од 08.10.2019. године, број представке 21388/15. Сем тога, именована је евидентно постављена од стране органа унутрашњих послова, тако да се у жалбама неосновано наводи да је на нејасан начин од стране полиције у просторије Здравственог центра Ваљево доведена адвокат Весна Милуновић, која је, и по оцени овог суда, неспорно присуствовала саслушању у својству браниоца и потписала записник, а окривљени се томе није успротивио, нити ставио примедбе.

Надаље, околност да бранилац која је присуствовала саслушању, адвокат Весна Милуновић, пре саслушања није обавила поверљив разговор са окривљеним ББ, није од утицаја на другачији закључак, јер тиме нису повређена права окривљеног у кривичном поступку, на које право је окривљени, како је то већ наведено, пре саслушања поучен, нити његово право на одбрану, с обзиром на то да је право на поверљив разговор, сходно одредби члана 75 став 2 тада важећег ЗКП, право чије се коришћење омогућава на захтев браниоца или самог окривљеног и подразумева обавезу суда да тај разговор, уколико је затражен, омогући, али не и обавезу суда да га омогућава уколико га окривљени или бранилац сами нису затражили односно да их на поверљив разговор, независно од њихове воље, практично приморава јер право на поверљив разговор представља право на које се окривљени и његов бранилац могу позвати, али то не морају учинити, а не и њихову обавезу. Сем тога, окривљени ББ је, приликом саслушања пред истражним судијом Посебног одељења Окружног суда у

Београду дана 21.04.2009. године, а након обављеног поверљивог разговора са својим изабраним браниоцем, адвокатом Слађаном Купрес, навео да „не би имао шта да дода изјави коју је дао у полицији“, након чега је рекао да ће се у тој фази бранити ћутањем, а затим и да „изјављује да остаје при ономе што је дао у својој првој изјави у полицији“, као и да „пошто се изричито изјаснио на све околности које га сумњиче приликом саслушања у полицији, изјављује да не жели ништа даље да изјављује и не жели да одговара на постављена питања“, како је то и констатовано на записнику.

Исто тако, стоји чињеница да је окривљени ББ у периоду од 04.04.2009. године до 08.04.2009. године болнички лечен у Здравственом центру у Ваљевоу од последица саобраћајне незгоде, дакле, и у време када је сачињен записник о саслушању осумњиченог, међутим, по налажењу овог суда, пропуштање да се на записнику означи болница као место где је саслушање фактички обављено, није од утицаја на законитост тако спроведене радње, не само ако се има у виду да је у питању техничка околност констатована на обрасцу записника, већ пре свега чињеница да је осумњичени ББ том приликом саслушан у свему у складу са тада важећим одредбама Законика о кривичном поступку и да записник садржи све битне податке о току и садржини предузете радње, при чему је сам изјавио да жели да прочита записник и исти прочитао, након чега су и он и његов бранилац предметни записник оверили потписом (бранилац) односно стављањем отиска прста (окривљени), без икаквих примедби.

Неоснованим се показују и жалбени наводи да у тренутку сачињавања записника дана 05.04.2009. године, окривљени ББ није био осумњичени јер није био лишен слободе, будући да је одредбом члана 221 став 1 тачка 1 тада важећег ЗКП, прописано да је осумњичени свако лице према коме је пре покретања кривичног поступка надлежни државни орган предузео неку радњу због постојања основа сумње да је извршило кривично дело, што је у конкретном случају и учињено, а за добијање оваквог статуса без утицаја је чињеница да ли је то лице лишено слободе или није.

Такође, када је у питању видео - аудио запис саслушања осумњиченог ББ пред полицијом у преткривичном поступку дана 05.04.2009. године, по оцени овог суда, неосновани су жалбени наводи да је у конкретном случају била потребна сагласност истражног судије за снимање јер се, и по налажењу овог суда, није радило о извођењу истражне радње у смислу одредбе члана 179 тада важећег ЗКП, која прописује да истражни судија може одредити да се извођење истражне радње сними помоћу уређаја за звучно или оптичко снимање, а о чему претходно обавештава лице које саслушава, већ је снимање извршено од стране органа унутрашњих послова који су и предузели радњу саслушања осумњиченог ББ, у смислу одредбе члана 226 став 9 тада важећег ЗКП, уз испуњење свих услова предвиђених тада важећим Закоником (о ком саслушању није обавештен истражни судија, већ надлежни тужилац који је и присуствовао саслушању), а који су овлашћени да, у оквиру своје делатности откривања кривичних дела и учиниоца, откривања и обезбеђивања трагова кривичног дела и предмета који могу послужити као доказ, као и прикупљања обавештења која би могла бити од користи за успешно вођење кривичног поступка, врше снимања, која фактички представљају техничко фиксирање одређених процесних радњи односно доказа, имајући у виду да су у циљу испуњења претходно наведених дужности, у смислу одредбе члана 225 тада важећег ЗКП, овлашћени да предузимају све потребне мере и радње. Такође, за сачињавање предметног снимка није потребна сагласност

окривљеног, нити је постојала обавеза израде транскрипта, како се то неосновано у жалбама наводи. Насупрот жалбеним наводима, у конкретном случају се не ради о тонском и оптичком снимању доказне радње саслушања окривљеног које се може одредити упоредо са спровођењем ове доказне радње, а које у том случају прати записник о саслушању и мора садржати обавезне елементе прописане законом, него је у питању видео - аудио запис који представља врсту исправе, и то електронске исправе сачињене од стране полицијских службеника на основу законског овлашћења која, као и друга доказна средства, служи не само за утврђивање чињеница важних за материјално право, већ и за утврђивање процесно важних чињеница, па је оним што је несумњиво утврђено увидом у ову исправу на главном претресу, утврђено и да је саслушање осумњиченог ББ обављено у свему у складу са тада важећим ЗКП. С обзиром на природу видео - аудио записа саслушања као доказног средства и оног што се њиме доказује, без утицаја је и чињеница да на 3 ЦД-а, који су сачињени, није снимљен целокупан исказ који је осумњичени ББ дао дана 05.04.2009. године, посебно имајући у виду наводе испитаног сведока ААЖ, криминалистичког техничара, који је извршио наведено снимање и који је у свом исказу потврдио његову аутентичност и веродостојност, изјашњавајући се аргументовано, детаљно и прецизно о свим детаљима радње коју је бележио, а чији је исказ првостепени суд правилно прихватио као искрен и јасан. Сем тога, предметни снимак је репродукован на главном претресу, којом приликом је првостепени суд утврдио да је у записник о саслушању унета управо изјава коју је дао осумњичени ББ односно да је у записник убележена битна садржина изјаве коју је дао овај осумњичени, у складу са одредбом члана 175 став 2 тада важећег ЗКП, при чему на садржину овог записника није било примедби окривљеног и браниоца, већ је окривљени ББ, и приликом каснијег саслушања код истражног судије, у присуству свог изабраног браниоца, остао при тако датој изјави пред полицијом, како је то већ претходно наведено.

Одбрана оспорава и законитост записника о саслушању окривљеног ББ пред истражним судијом Посебног одељења Окружног суда у Београду од 21.04.2009. године, међутим, и по налажењу овог суда, ради се о законитом доказу јер је саслушање окривљеног спроведено у свему у складу са законским одредбама, у присуству изабраног браниоца, који је, као и окривљени, без стављања било каквих примедби на начин на који је саслушан или на садржину записника, након што је прочитао записник, исти и потписао. Поводом жалбених навода да окривљеном приликом саслушања није предочено решење о спровођењу истраге истражног судије Окружног суда у Ваљеву Ки бр. 24/09 од 09.04.2009. године, овај суд је имао у виду да је окривљеном ББ, приликом саслушања пред истражним судијом Посебног одељења Окружног суда у Београду дана 21.04.2009. године, сходно одредби члана 248 у вези са чланом 243 и 242 тада важећег ЗКП, предочен захтев за проширење истраге Специјалног тужилаштва КТ.С. 7/09 од 10.04.2009. године, након чега је истражни судија Посебног одељења Окружног суда у Београду донео решење о спровођењу истраге Ки.П. 16/09 од 23.04.2009. године, а да је у погледу захтева за спровођење истраге ОЈТ у Ваљеву Кт бр. 58/09 од 08.04.2009. године, претходно већ било донето решење о спровођењу истраге истражног судије Окружног суда у Ваљеву Ки бр. 24/09 дана 09.04.2009. године, које је, по изјављеним жалбама, решењем Посебног одељења Окружног суда у Београду Ки.П. 16/09, Кв.П. 137/09 од 24.04.2009. године, укинута, те да је, после укидања овог решења, а имајући у виду да је Специјално тужилаштво ОЈТ у Београду, на основу решења Републичког јавног тужилаштва о преносу стварне надлежности прихватило захтев за спровођење

истраге ОЈТ у Ваљеву Кт бр. 58/09 од 08.04.2009. године, окривљеном ББ од стране истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду, према записнику о саслушању окривљеног ББ од 05.05.2009. године, предочен и поменути захтев за спровођење истраге ОЈТ у Ваљеву Кт бр. 58/09 од 08.04.2009. године (заједно са решењем Посебног одељења Окружног суда у Београду Ки.П. 16/09, Кв.П. 137/09 од 24.04.2009. године), након чега је истражни судија Посебног одељења Окружног суда у Београду донео решење о спровођењу истраге Ки.П. 16/09 од 05.05.2009. године, због чега се изнети жалбени наводи оцењују неоснованим. Поменути записник такође је оверен од стране окривљеног ББ отиском прста, уз констатацију да је окривљеном рука у гипсу и да је то разлог што не може да потпише записник, па уместо потписа ставља отисак кажипрста десне руке, у свему у складу са одредбом члана 177 тада важећег ЗКП.

Насупрот жалбеним наводима одбране, и по оцени овог суда, првостепени суд је, на основу током поступка изведених доказа, правилно утврдио да приликом саслушања ББ у преткривичном поступку дана 05.04.2009. године и пред истражним судијом дана 21.04.2009. године, није примењена тортура, те је, имајући у виду да је окривљени ББ био учесник у саобраћајној незгоди дана 03.04.2009. године, након чега је задржан на стационарном лечењу до 08.04.2009. године, правилно одредио комисијско вештачење и из основног и допунског налаза и мишљења комисије судских вештака у чијем саставу су, поред лекара специјалисте судске медицине, били и специјалиста неуропсихијатрије и судске психијатрије, као и специјалиста медицинске психологије, као и исказа вештака, утврдио да је окривљени био процесно способан да учествује у процесним радњама које су предузете дана 05.04.2009. године и 21.04.2009. године. Насупрот жалбеним наводима, ова чињеница на довољан и несумњив начин утврђена је на основу налаза и мишљења комисије судских вештака, која је извршила увид у сву потребну медицинску документацију, као и у видео - аудио записе који су сачињени дана 05.04.2009. године, те потом детаљно и аргументовано одговорила на сва постављена питања и примедбе изнете од стране одбране и стручног саветника др Зорана Станковића, уједно истичући да им, имајући у виду задатак вештачења, није била неопходна даља медицинска документација на коју је указивала одбрана, нити преглед окривљеног б година након критичног догађаја, а који такође не би променио њихов налаз и мишљење. И по налажењу овог суда, на основу основног и допунског налаза и мишљења поменуте комисије вештака, као и усмених изјашњења вештака с главног претреса, које је првостепени суд правилно прихватио, на несумњив начин утврђена је процесна способност окривљеног ББ приликом саслушања пред полицијом и истражним судијом, о чему је првостепени суд, на страни 200 - 201 и 206 побијане пресуде, дао уверљиве и аргументоване разлоге.

По оцени овог суда, неосновани су и жалбени наводи одбране да су незаконити докази записник о претресању стана у Улици ... у ..., будући да је обављено ноћу, у 23,30 часова, у одсуству ББ, као држаоца, и адвоката, као и потврда о привремено одузетим предметима из наведеног стана, која није потписана. Првостепени суд је, на страни 171 побијане пресуде, дао детаљне и у свему прихватљиве разлоге, које као правилне прихвата и овај суд, због чега сматра да чињеница да у предметном записнику о претресању стана и других просторија МУП РС, ПУ Ваљево, Одељења криминалистичке полиције, без броја, од 04.04.2009. године, није наведен разлог из члана 81 став 1 тада важећег ЗКП због чега је претресање вршено ноћу, само по себи,

не чини овај записник незаконитим, не само ако се има у виду да је претресање стана вршено у присуству окривљеног ЖЖ, као актуелног држаоца, коме је пре почетка претресања предата наредба истражног судије Окружног суда у Ваљевоу Кри бр. 83/09 од 04.04.2009. године, којом је и наређено претресање стана у Улици ... у ..., а који након извршеног претресања није имао било каквих примедби, те је тако сачињени записник и потписао, нити је захтевао да претресању присуствује бранилац, о ком праву је пре почетка претресања уредно поучен, што је све констатовано у записнику, већ пре свега чињеницу да је истражни судија Окружног суда у Ваљевоу претходно оценила да су испуњени услови за доношење наредбе и донела наредбу за претресање предметног стана, у којој се наводи да ће се претрес обавити од стране припадника полиције дана 04.04.2009. године, у 23,00 часа, у смислу члана 78 став 4 тада важећег ЗКП, а у записнику о претресању стана и других просторија наведено да је претресање започето дана 04.04.2009. године у 23,00 часа, а завршено истог дана у 23,30 часова, при чему одредбом члана 78 став 4 нити било којом другом одредбом тада важећег ЗКП, није прописано да се, ако у записнику о претресању није посебно образложено због чега се претресање врши ноћу, на том доказу не може засновати судска одлука. Ни околност да у фотодокументацији која прати записник о претресању предметног стана, недостају фотографије 14 и 15, не доводи у сумњу законитост овог доказа и чињенице које из њега произлазе. Уједно, у вези са жалбеним наводом да је потврда о привременом одузимању предмета пронађених приликом претресања стана у Улици ... у ..., незаконита јер није потписана, овај суд је имао у виду да је предметну потврду МУП РС, ПУ Ваљево, Одељења криминалистичке полиције, Ку бр. 233/09 од 04.04.2009. године, потписало овлашћено службено лице које је радњу привременог одузимања предмета предузело, а да је ЖЖ одбио да је потпише, међутим, налази да је предметна потврда о привремено одузетим предметима сачињена од стране овлашћеног службеног лица на основу члана 82 тада важећег ЗКП, након проналаска предмета који се по кривичном закону имају одузети или који могу послужити као доказ у кривичном поступку, а како би се на наведени начин обезбедило њихово чување (приликом извршења наредбе Окружног суда у Ваљевоу број 83/09 за претресање стана и других просторија), те да је за њену валидност обавезан потпис лица које радњу спроводи, али не и потпис лица од кога се предмети привремено одузимају, што надаље значи да је ова потврда правно ваљана и у ситуацији да то лице одбије да је потпише, при чему се ради о предузимању законом прописаних мера и радњи које су припадници полиције несумњиво имали обавезу да предузму у циљу обезбеђивања предмета који могу послужити као доказ, што је и спроведено њиховим привременим одузимањем по наведеној потврди.

Насупрот жалбеним наводима, у списима предмета постоји записник о увиђају који је обављен у месту ..., где је окривљени ББ имао саобраћајну незгоду, а што се у побијаној пресуди детаљно наводи на страни 123, те тако и да је лице места, пре доласка увиђајне екипе, било обезбеђено од стране службених лица ПС Лајковац, а увиђај обављен на локалном путу Ратковац - Маркова Црква у ноћним условима, те у записнику констатовано шта је све на том месту од трагова и предмета пронађено, а пре свега, моторно путничко возило, тегет плаве боје, марке „Рено Клио“, рег. бр. ..., преврнуто на кров у ливади поред пута.

У односу на жалбене наводе одбране у вези са увиђајем који се тиче аутомобила марке “Толф 3”, рег. бр. ..., овај суд је имао у виду да је из записника о увиђају од

06.04.2009. године, несумњиво утврђено да је дана 06.04.2009. године, око 15,00 часова, у ..., ..., пронађено предметно возило, за које се сумња да је коришћено приликом убиства ЉЉ, а које је, након проналаска, шлеп службом пребачено на паркинг ПУ Ваљево где су од стране криминалистичких техничара изузети пронађени трагови који су и фотографисани, о чему је сачињена криминалистичко - техничка документација. Иако је одредбом члана 251 тада важећег ЗКП, између осталог, предвиђено да тужилац, оштећени, окривљени и бранилац могу присуствовати увиђају, те да је истражни судија дужан да на погодан начин обавести тужиоца, браниоца оштећеног и окривљеног о времену и месту извршења истражних радњи којима они могу присуствовати, осим кад постоји опасност од одлагања, те да се одредбе овог члана примењују и ако се истражна радња предузима пре доношења решења о спровођењу истраге, и по оцени овог суда, записник о увиђају путничког возила марке "Голф 3" Кри бр. 100/09 од 06.04.2009. године, сачињен од стране дежурног истражног судије Округног суда у Ваљеву, није незаконит због околности да истражни судија није обавестио браниоце осумњиченог и осумњиченог о времену и месту извршења истражне радње, јер њихово присуство није процесна претпоставка за спровођење увиђаја, који се, по природи ствари, спроводи чим се за овом доказном радњом укаже потреба и без одлагања, па и пре него што су уопште позната осумњичена лица, а у конкретном случају на дан вршења увиђаја још увек није ни био поднет захтев за спровођење истраге, него је то овлашћени тужилац учинио тек дана 08.04.2009. године, због чега је без утицаја и то што је окривљени АА саслушан у својству осумњиченог у полицији дана 05.04.2009. године, када је искористио своје законско право да не износи одбрану. И по оцени овог суда, садржина записника о увиђају је веродостојна, будући да је потврђена другим материјалним доказима, као и одбраном окривљеног ЖЖ коју је суд прихватио, при чему су окривљени АА и његов бранилац имали могућност да, у смислу члана 264 тада важећег ЗКП, поднесу притужбу председнику суда, уколико су сматрали да су у току истраге учињене било какве неправилности, па и оне које су у жалбама истакнуте. Стога, нема разлога ни да се из списка предмета издвоје наредба за вештачење истражног судије Округног суда у Ваљеву Кри бр. 101/09 од 06.04.2009. године и налаз и мишљење Биолошког факултета Универзитета у Београду, Протокол К-3169/09 од 24.04.2009. године, прибављени по тој наредби, где су вештачени биолошки трагови изузети из возила марке „Голф 3“, рег. бр. ..., јер се не ради о доказима који су, према начину прибављања, у супротности са одредбама Законика о кривичном поступку, при чему наредба суда и није доказ, већ одлука органа поступка. У односу на налаз и мишљење Биолошког факултета Универзитета у Београду, Протокол К-3169/09 од 24.04.2009. године, одбрана је истакла и да недостаје брис број 14, међутим, траг број 14 и није брис, већ је у питању „газећа површина обуће на поду испред седишта сувозача“, што је и констатовано на страни 132 побијане пресуде, а на супрот жалбеним наводима, пронађени трагови у возилу су јасно и прецизно означени.

Супротно жалбеним наводима, судски вештак др Душан Кецкаревић није самовољно, приликом испитивања на главном претресу дана 02.10.2017. године, изменио налаз, већ је, као представник комисије вештака и овлашћени носилац предмета, том приликом објаснио да је до измене резултата у делу који се односи на бројке вероватноће случајног поклапања или вероватноћу доприноса, дошло услед коришћења новог софтверског програма тј. да је то последица побољшања методологије статистичке евалуације података, који не мењају закључак и мишљење, при чему је првостепени суд, супротно жалбеним наводима, извршио увид и у

электроферограме који су израђени у лабораторији приликом обављених ДНК вештачења и чине њихов саставни део. У односу на жалбене наводе да је окривљеном АА и његовим браниоцима, као и стручном саветнику одбране др Оливеру Стојковићу, било онемогућено да испитају судског вештака др Душана Кеџкаревића, који је иначе у фази главног претреса испитиван више пута, претходно је већ било речи.

Евидентно је да пресуда није заснована на налазу и мишљењу Биолошког факултета Универзитета у Београду, Протокол К-3266/09 од 07.07.2009. године, за који одбрана неосновано наводи да је нејасно да ли је на њему заснована ожалбена пресуда јер се ово вештачење помиње у пресуди на страни 24 (приликом набрајања доказа који су изведени у доказном поступку на главном претресу) и страни 162 (у делу у ком се набрајају сва ДНК вештачења за која су достављени електроферограми, у које је суд извршио увид), али без икакве садржине и без навођења шта се овим доказом има доказати у правцу предмета оптужбе, из чега јасно произлази да се побијана пресуда не заснива на овом доказу, при чему се, према стању у списима, предметно вештачење тиче могућег доприноса окривљеног АА ДНК трагу из узорка изолованог са пластичне боце са запаљивом течношћу која је пронађена у СТР комисиону – бутику у ..., у власништву ..., у ком је дана 27.11.2008. године дошло до пожара и експлозије, за шта се овде окривљени ни не терете.

По налажењу овог суда, првостепени суд је у побијаној пресуди на детаљан, прецизан и аргументован начин образложио и преостале одбијене предлоге одбране за издвајање доказа из списка предмета као незаконитих, а на које образложење, као исправно, упућује и овај суд, оцењујући да докази на којима је побијана пресуда заснована нису ни директно ни индиректно правно неваљани (односно нису сами по себи незаконити нити представљају „плодове отровног дрвета“ - доказе који су иначе ваљани, али се до њих дошло захваљујући подацима који су претходно на нелегалан начин прибављени), да би, као такви, из предмета морали бити издвојени.

Жалбама окривљених и њихових бранилаца се надаље првостепена пресуда у осуђујућем делу побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, уз истицање да је првостепени суд погрешно оценио доказе и да из истих не произлази да су окривљени предузели радње које су им стављене на терет. Изнете жалбене наводе овај суд оцењује као неосноване јер је првостепени суд, након свестране и свеобухватне анализе свих изведених доказа током поступка, ценећи их како појединачно, тако и у међусобној повезаности, на правилан и потпун начин утврдио чињенично стање ближе описано у изреци пресуде.

Наиме, да је окривљени АА, заједно са окривљеним ЖЖ, извршио кривично дело тешко убиство из члана 114 тачка 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ, а окривљени ББ кривично дело тешко убиство из члана 114 тачка 1 КЗ у вези са чланом 35 КЗ, *на штету пок. ЉЉ*, првостепени суд је утврдио на основу савесне и исцрпне оцене, пре свега, одбрана окривљених ЖЖ и ББ, који су, приликом саслушања пред органима унутрашњих послова дана 05.04.2009. године, које је спроведено у свему у складу са одредбама ЗКП, а окривљени ЖЖ и пред истражним судијом Окружног суда у Ваљевоу дана 06.04.2009. године, прецизно описали догађаје који су претходили лишењу живота ЉЉ и догађаје који су уследили након тога, док је окривљени ЖЖ детаљно описао и сам критични догађај који се одиграо дана 03.04.2009. године, а које њихове одбране су

потврђене другим изведеним доказима, и то како материјалним доказима, писаном документацијом и извршеним вештачењима, тако и исказима испитаних сведока који су у време критичног догађаја били у ..., затим, исказима сведока полицијских службеника који су изашли на увиђај због саобраћајне незгоде у ..., те исказима сведока ЦЦ, ШШ, ААЂ, ААГ, ФФ, ААЕ, ААВ и ААД, због чега је правилно, на начин како је то детаљно образложио, прихватио тако дате одбране окривљених ЖЖ и ББ, налазећи да су у питању јасне, концизне, усклађене и логичне одбране које, саме за себе и у међусобној повезаности са осталим доказима, представљају јединствену и логичну целину описану у изреци пресуде. У жалбама се у суштини не оспорава садржина ових њихових исказа, већ се истиче да се ради о незаконитим доказима, о чему је претходно већ било речи, а које жалбене наводе је овај суд оценио као неосноване.

Првостепени суд је потом дао детаљне и аргументоване разлоге због чега није прихватио измењену одбрану окривљеног ЖЖ са главног претреса дана 02.03.2012. године, при којој одбрани је потом остао до краја поступка, са основом оценивши да је иста неживотна, нелогична и изнета у намери да се помогне окривљеном АА, те у супротности са другим изведеним доказима које је, као веродостојне, правилно прихватио. Анализом узорака изузетих са предмета из стана у Ул. ...у ..., утврђено је да исти садрже биолошки материјал окривљених ЖЖ и АА, док је на паркингу у ... пронађено возило марке "Голф 3", беле боје, регистарских ознака ..., са ког су изузети биолошки трагови, у којима је утврђено присуство ДНК материјала како покојног ЉЉ, тако и окривљених ЖЖ и АА, због чега је, и по оцени овог суда, неистинита одбрана окривљеног АА да није имао никакве везе нити контакте са окривљеним ЖЖ.

По налажењу овог суда, првостепени суд је аргументовано изложио разлоге за свој закључак да је окривљени АА детаљно испланирао извршење предметног кривичног дела, имајући у виду да је током поступка утврђено да је мењао регистарске таблице на возилу у којем је заједно са окривљеним ЖЖ дошао на лице места, а што, између осталог, произлази и из налаза и мишљења Биолошког факултета Универзитета у Београду, из ког је утврђено да је окривљени АА доприносилац ДНК материјала који је изолован из бриса изузетог са предње регистарске таблице БГ ... наведеног возила, и то тако што су на наведено возило стављене регистарске таблице које не припадају том возилу, већ регистарске таблице ... које припадају другом возилу исте марке, али које је, по типу каросерије, другачије у односу на предметно моторно возило тј. путничком возилу марке "Голф 3", модел караван, беле боје, власништво предузећа „...“, чији је власник ..., према писаној документацији у списима предмета, покушавајући да на тај начин спречи откривање учинилаца предметног кривичног дела, па је тако и сам током поступка, као и у жалби, константно потенцирао да су учиниоци кривичног дела на лице места дошли возилом „Голф 3“, модел караван, а који наводи су оповргнути прибављеним доказима. С тим у вези, правилно је првостепени суд ценио и исказе сведока ЦЦ и ШШ, који су се у време критичног догађаја налазили у стану на трећем спрату у Улици ..., као на странама 174 – 175 побијане пресуде. Исто тако, чињеница да су полицијски службеници, сведоци ЧЧ и ААБ, током потере записали да је у питању регистарска ознака БГ ..., правилно је оцењена као могућа последица околности под којима су записали регистарске ознаке тог возила, као што је, и по оцени овог суда, без утицаја и околност да је сведок ЧЧ, полицајац у ПС Лајковац, навео да се резервни точак налазио на предњем левом точку, уместо на месту задњег левог точка, те не доводе у сумњу чињеницу да се ради о поменутом возилу, којим су окривљени АА и

ЖЖ дошли на лице места, јер је то на несумњив начин утврђено на основу других изведених доказа, како је то детаљно образложено на странама 176 и 177 побијане пресуде, а што супротним жалбеним наводима није доведено у питање.

Да је окривљени АА, заједно са окривљеним ЖЖ, по претходном договору, дошао на лице места у Улицу ... како би се оштећени ЉЉ лишио живота, првостепени суд је правилно утврдио из одбране окривљеног ЖЖ од 05.04.2009. године и 06.04.2009. године, у којој је описао припреме за извршење предметног кривичног дела, начин на који је дело извршено и разлоге због којих је кривично дело извршено под таквим околностима, своју улогу, као и улогу и мотиве окривљеног АА, затим, одбране окривљеног ББ коју је изнео приликом саслушања од 05.04.2009. године, а при којој је навео да остаје и приликом саслушања дана 21.04.2009. године, као и прихваћених материјалних и писаних доказа, те обављених вештачења.

На странама 188, 192 - 194 побијане пресуде, првостепени суд је такође дао правилне, аргументоване и уверљиве разлоге због чега је прихватио исказ сведока ААЗ дат приликом саслушања у истрази дана 09.07.2009. године, а не његове касније исказе са главног претреса дана 20.09.2017. и 05.11.2020. године, правилно налазећи да сведок није дао јасне и прецизне разлоге за измену свог исказа, већ га је, када се узму у обзир и одговори на питања постављена у циљу појашњења, учинио контрадикторним и недоследним.

У анализи изведених доказа, првостепени суд је врло пажљиво и детаљно ценио све наводе које су окривљени АА, ЖЖ и ББ током поступка износили, па је тако, на странама 197 - 200 пресуде, дао и исцрпне и аргументоване разлоге због чега је поклатио веру одбрани окривљеног ББ изнетој приликом саслушања у својству осумњиченог у преткривичном поступку дана 05.04.2009. године, а при којој је остао и пред истражним судијом Посебног одељења Округног суда у Београду дана 21.04.2009. године. Наведена одбрана, у којој се окривљени ББ, непосредно након критичног догађаја, изјаснио о многобројним чињеницама које су могле бити само њему познате, и по налажењу суда, у потпуности је потврђена материјалним доказима, писаном документацијом, као и одбраном окривљеног ЖЖ од 05.04.2009. године и 06.04.2009. године. Првостепени суд са основом није прихватио измењену одбрану окривљеног ББ на главном претресу који је одржан 12.04.2010. године и његове наводе да је био мучен од стране полиције након што су га довели у болницу у Ваљеву, у ноћи између 03. и 04. априла 2009. године, све до 05.04.2009. године, када је био принуђен да да изјаву која није била плод његове слободне воље, већ тортуре која је претходила његовом саслушању, и о томе је дао логичне и аргументоване разлоге, правилно налазећи да такви наводи окривљеног са главног претреса немају упориште чак ни у том записнику нити кореспондирају са његовом записнички констатованом одбраном.

Неосновано се у жалбама истиче да је код окривљеног ББ у породичној кући пронађена униформа и пратећи делови исте, а у аутомобилу у коме је доживео удес нађен и његов службени пиштољ и резервни оквир, јер то не доводи у сумњу закључак првостепеног суда да је окривљени ББ током марта 2009. године у више наврата доносио делове полицијске униформе окривљеном АА, које му је окривљени АА враћао, будући да се овом окривљеном и не ставља на терет да је окривљеном АА увек и искључиво доносио униформу коју је на послу актуелно носио, а што је случај и са

резервним оквиром који му је предао тј. да је у питању један једини резервни оквир који је овај окривљени поседовао, тим пре што је и сам окривљени ББ у својој одбрани, коју је суд прихватио, навео да је имао „дупле делове униформе“ односно да је „све, осим значке са службеним бројем ... и опасача са футролом, имао у више комада на задужењу.“

Такође, чињеница да се у образложењу пресуде на страни 147, наводи да је “од ББ у одузетим предметима нађен телефон марке “Водофон Саген”, а да је у изреци пресуде ознака телефона наведена као “Vodafone”, не доводи у питање чињеницу да је реч управо о мобилном телефону, који му је, сагласно његовој одбрани коју је суд прихватио, дао окривљени АА ради комуникације и који је користио по инструкцијама окривљеног АА, а који је пронађен у аутомобилу којим је управљао критичне ноћи, тако да су без утицаја његови жалбени наводи да се не ради о његовом телефону и да у списима предмета не постоји ниједна издата потврда о привремено одузетим предметима на његово име.

Притом, неосновано се у жалби окривљеног ББ истиче и да у изреци стоји да је окривљени АА донео одлуку да се освети оштећеном ЉЉ тако што ће га лишити живота на подмукао начин „незадовољан одлукама Врховног суда Србије Кж1 2964/08 од 17.02.2009. године“ тј. да је реч „одлуке“ у множини, а да се потом наводи ознака једне одлуке, не само ако се има у виду да су несумњиво у питању две судске одлуке (одлука о укидању притвора и одлука о укидању пресуде којом је ЉЉ оглашен кривим у поступку који се према њему водио пред Окружним судом у Ваљеву у предмету К бр. 98/07, што се у наставку описа у изреци прецизно наводи), и то независно од тога да ли су оне садржане у једном писаном акту или у два акта тј. у два решења, већ пре свега код чињенице да су, према стању у списима, ове одлуке писано израђене у два одвојена акта тј. у два решења (о укидању притвора и о укидању првостепене пресуде), која решења носе исту ознаку - Кж1 2964/08 и имају исти датум доношења - 17.02.2009. године, како је то у изреци побијане пресуде правилно и означено.

Првостепени суд је, на странама 207 - 213 првостепене пресуде, дао правилне разлоге за своју оцену да је окривљени АА донео одлуку да се освети оштећеном ЉЉ тако што ће га лишити живота из разлога наведених у изреци пресуде и ту одлуку саопштио окривљенима ЖЖ и ББ, а посебно да је окривљени ББ био упознат са одлуком АА да оштећеног лиши живота на начин описан у изреци, о чему је, на странама 198 - 199, такође дао веома детаљне и аргументоване разлоге, које као правилне прихвата и овај суд.

Насупрот жалбеним наводима, одлучне чињенице у погледу повреда које је задобио оштећени ЉЉ, правилно су и потпуно утврђене. У изреци пресуде су наведене само смртоносне повреде које је у критичном догађају задобио оштећени ЉЉ, њих пет, и то три застрелне и две прострелне ране. Неспорно је да је утврђено постојање и две окрзотине, које у изреци нису описане (спољашни део левог рамена и лева лопатица), а које су, према налазу и мишљењу вештака, захватале само поткожно меко ткиво и представљале су лаке телесне повреде, па како смрт оштећеног није у узрочној вези са тим повредама, већ са описаним стрелним повредама, то, по налажењу овог суда, није ни било потребно уносити их у изреку пресуде, како се то неосновано у жалбама наводи.

Такође, из записника о увиђају Кри бр. 96/09 сачињеног од стране истражног судије Окружног суда у Ваљеву дана 03.04.2009. године и 04.04.2009. године, произлази да је, приликом спољног прегледа леша на лицу места, уочено оштећење на одећи у виду „поцепаног рукава јакне у пределу левог рамена“, као и да оштећени око врата има златну огрлицу која је прекинута, међутим, неприхватљиви су наводи жалби да поменуто указује на то да је критичном приликом дошло до кошкања односно рвања између окривљеног ЖЖ и оштећеног ЉЉ. Пре свега, окривљени ЖЖ је тек у својој одбрани изнетој на главном претресу дана 02.03.2012. године, коју првостепени суд правилно није прихватио, навео да је са оштећеним било борбе и рвања на асфалту, док претходно у својој одбрани није рекао да је дошло до рвања, већ само гурања, када је у једном тренутку изгубио равнотежу и сео на задњицу. По налажењу овог суда, поменуто оштећење на јакни оштећеног ЉЉ у виду „поцепаног рукава јакне у пределу левог рамена“, евидентно је последица деловања пројектила, а не рвања, будући да управо на том месту, према налазу и мишљењу вештака, постоји „окрзотина од пројектила у пределу левог рамена око чијег почетног дела је установљена барутна тетоважа, уз присуство опсежнијег оштећења тканине јакне“, а што потврђује и фотографија 38 са обдукције (у чијем опису се наводи да је на њој „оштећење од пројектила на јакни - лево раме“), као и фотографија 13 са увиђаја (на којој је приказан изглед левог рамена леша ЉЉ са оштећењем на јакни), при чему је и златни ланац, који је оштећени носио око врата, евидентно покидан дејством пројектила, а не приликом рвања, ако се има у виду да је, према налазу и мишљењу вештака, излазни отвор прострелне ране главе, коју је оштећени на том месту задобио, „у средишњем потиљачном делу“, где се управо, према фотографији број 24 с лица места, налази алка и комад прекинутог ланца у локви крви, уочен након уклањања леша на месту испод главе с комадом мозга, па у ситуацији да је заиста било рвања, како одбрана истиче, ови трагови се не би затекли ту, нити би остатак ланца био затечен с предње стране главе и око врата леша, према фотографијама 10 и 11, као што ни настале повреде не би имале правац простирања описан у налазу и мишљењу судских вештака. Такође, по оцени овог суда, комбиновано судскомедицинско - балистичко вештачење, као и усмена изјашњења судских вештака проф. др Ђорђа Алемпијевића, специјалисте судске медицине и Милана Куњадића, балистичара, са главног претреса у вези са прикупљеним материјалним доказима, искључују могућност да су повреде настале на начин како је то описао окривљени ЖЖ у одбрани коју је изнео на главном претресу, као и сведок ААЗ у исказу који је дао на главном претресу тј. приликом рвања. Исто тако, вештачењем је утврђено да је, с обзиром на карактеристике повреде, као и трагове затечене на лицу места и њихове међусобне односе, повреда у виду прострелине доњег дела леве половине трупа, чијим настанком оштећени није био онемогућен да изводи активне радње, могла настати прва у низу стрелних повреда оштећеног, а иста је настала када се оштећени налазио левом половином предње стране трупа окренут устима цеви ватреног оружја, док положај излазног отвора око прострелине, његова висина у односу на раван подлоге, као и правац канала ране, с једне стране, те изглед и карактеристике оштећења на вратима путничког возила, упућују на закључак да је ова прострелина могла настати када се оштећени налазио леђима окренут предњим левим вратима возила. Чињеница да је у вештачењу констатовано да је испалено седам пројектила, а да у буренце револвера који је окривљени ЖЖ користио критичном приликом стаје њих шест, код целокупно утврђеног чињеничног стања, није од утицаја на другачије одлучивање, при чему ни сам окривљени ЖЖ (коме је стављено на терет

да је испалио укупно пет хитаца, три хица у тело и два хица у главу оштећеног, наневши му пет смртоносних стрелних повреда, описаних у изреци пресуде) ниједног тренутка у својој одбрани није спорио да је лично он у оштећеног ЉЉ пуцао, док су, такође према вештачењу, сви пронађени пројектили, на основу извршене идентификације, испалени из истог оружја. Сагласно свему наведеном, овај суд налази да се супротним жалбеним наводима одбране не доводи у сумњу правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања у овом делу.

Неосновано се у жалбама наглашава чињеница да је у оптужници наведено да се критични догађај на штету пок. ЉЉ одиграо дана 03.04.2009. године „око 22,45 часова“, а да је у изреци пресуде означено време „око 22,40 часова“ јер се, по оцени овог суда, ради о временском оквиру који је приближно одређен (користи се термин “око”), при чему сатница, тачније минутажа (о чему се и сам сведок ААА, ..., на чији исказ се одбрана позива, оквирно изјаснио) не представља законско обележје бића кривичног дела, а ради се о незнатној временској разлици. И време извршења кривичног дела у односу на окривљеног ББ јасно је означено и правилно утврђено, будући да је последица кривичног дела за које је оглашен кривим, а чијем је наступању допринео, несумњиво настала 03.04.2009. године, па околност да се у изреци наводи и 02.04.2009. године као датум када је окривљени ББ предао окривљеном АА тражене делове полицијске униформе, а које му је и претходно током марта исте године у више наврата доносио, што је такође описано, не чини изреку противречну самој себи.

Правилно је првостепени суд нашао да је у конкретном случају окривљени АА, у смислу одредбе члана 33 КЗ, поступао у саизвршилаштву са окривљеним ЖЖ, будући да су, остварујући заједничку одлуку, по принципу поделе посла, међусобно повезаним радњама које су зависне и нераскидиво повезане, проузроковали последицу – лишење живота оштећеног ЉЉ односно да је иницијална одлука окривљеног АА и његова извршилачка воља да лиши живота оштећеног ЉЉ на подмукао начин, по саопштавању исте окривљеном ЖЖ, прерасла у заједничку одлуку, коју је окривљени ЖЖ непосредно реализовао. Окривљени ББ је пак радњама, које је предузео, умишљајно допринео да кривично дело буде извршено управо на начин који му је саопштио окривљени АА тако што је створио услове за извршење кривичног дела на начин наведен у изреци, омогућавајући окривљеном АА, чија је одлука да дело на тај начин буде извршено, да непосредном извршиоцу дела - окривљеном ЖЖ преда полицијску униформу и пратећу опрему, коју је он носио при извршењу дела, како би код оштећеног склонио сумњу да се ради о нападачу и спречио његову реакцију која би омела извршење дела, а које учешће има карактер помагања као облика саучесништва, кажњивог на основу изричите одредбе члана 35 КЗ и у конкретном случају је предузето стварањем услова за извршење кривичног дела тешко убиство на начин наведен у изреци пресуде. Како то правилно налази првостепени суд, допринос окривљеног ББ је утицао на остварење кривичног дела у свом конкретном облику и са истим био у узрочној вези, али није такав да дело које је окривљени АА одлучио да се изврши, ни у ком случају не би могло бити извршено, што радње окривљеног ББ квалификује као помагање, као облик саучесништва, које је, са становишта узрочности, услов последице и усмерено је на омогућавање другоме да се изврши кривично дело, па и стварањем услова да извршилац предметном радњом проузрокује последицу. Наиме, није нужно да је реч о таквом доприносу без којег кривично дело ни у ком случају не би могло бити извршено, већ је за постојање узрочности код помагања довољно да је допринос

утицао на остварење кривичног дела у свом конкретном облику, односно помагање постоји и онда када би остварење кривичног дела без радње помагања било могуће, али на другачији начин и у другом облику, при чему помагач не мора лично знати извршиоца, али мора знати за његово постојање. И према налажењу овог суда, окривљени ББ је својим радњама објективно допринео извршењу кривичног дела и наступању последице на начин конкретизован у изреци тј. стављањем делова полицијске униформе на располагање окривљеном АА који је исту дао окривљеном ЖЖ, који је униформу претходно пробао, а потом на дан лишења живота оштећеног и носио, управо створио услове за лишење живота ЉЉ на начин на који му је саопштио окривљени АА, од стране извршиоца који ће носити полицијску униформу како би се код оштећеног отклонила сумња да се ради о нападачу и спречила реакција која би омела извршење дела, па се стога неоснованим показују жалбени наводи да се из изреке пресуде не може утврдити узрочна веза између радњи окривљеног ББ и наступеле последице. При томе, и по оцени овог суда, из током поступка изведених доказа, а пре свега одбране окривљеног ББ у делу у ком је суд исту правилно прихватио, те на основу природе и карактера предузетих радњи, изведен је правилан закључак да је код окривљеног ББ, као помагача, постојао потребан степен кривице (посебно образложен на страни 219 побијане пресуде) у односу на радње које је он предузео и у односу на дело које је непосредно предузето од стране окривљеног ЖЖ, а по одлуци окривљеног АА, па је тако окривљени ББ несумњиво био свестан доприноса његових помагачких радњи извршењу предметног кривичног дела, јер је знао због чега му окривљени АА тражи делове полицијске униформе, у коју сврху је окривљеном ББ дао и два мобилна телефона за комуникацију, коју су вршили путем унапред договорених шифри, а, уједно, био је свестан и битних елемената предметног кривичног дела које му је окривљени АА саопштио, почев од идентитета оштећеног, преко мотива за извршење дела, непосредног извршиоца и начина извршења и, с тим у вези, ближних одредница радњи окривљених АА и ЖЖ јер су исте биле условљене и кореспондирале радњама којим је он, по позиву окривљеног АА, чији број је под другим именом био меморисан у наведена два телефона, доприносио извршењу дела, што значи да је, као саучесник, имао свест о заједничком деловању са окривљеним АА и ЖЖ, а ту свест су имали и окривљени АА и ЖЖ, па је, сагласно томе, а у контексту свих утврђених чињеница, неприхватљив жалбени навод одбране да су у питању радње које нису радње помагања, као облик саучесништва, већ евентуално припремне радње инкриминисане у ставу 2 члана 114 Кривичног законика (“Службени гласник РС” број 85/2005, 88/2005 - испр. 107/2005 - испр. 72/2009, 111/2009, 121/2012, 104/2013, 108/2014, 94/2016 и 35/2019).

С тим у вези, неосновано се указује да је изрека неразумљива из разлога што се, на страни 5 пресуде, у односу на окривљеног ББ наводи да је са умишљајем помогао окривљенима АА и ЖЖ стварањем услова за извршење кривичног дела, без навођења које кривично дело је у питању, будући да је јасно да је у питању кривично дело за које су окривљени АА и ЖЖ оглашени кривим, као и жалбени наводи да се у изреци пресуде наводи да су његове радње везане искључиво за окривљеног АА, па да је нејасно због чега се у изреци наводи да је помогао и окривљеном ЖЖ, с обзиром на то да је предузетим радњама на начин како је већ објашњено, посредно помогао и окривљеном ЖЖ.

Неоснован је жалбени навод да је оптужба прекорачена тиме што се у изреци

пресуде наводи да је са умишљајем помогао окривљенима АА и ЖЖ, иако је окривљеном ББ оптужницом на терет било стављено саизвршилаштво, будући да је првостепени суд правилно закључио да се ради о помагању, као облику саучесништва, који је уједно и блажи по учиниоца. С тим у вези и жалбеним наводима одбране окривљеног ББ, овај суд указује да је помагач саучесник у делу чије законско биће остварује друго лице као извршилац, што значи да помагач и извршилац реализују исто кривично дело, те стога и правна квалификација њихових радњи у односу на само кривично дело мора бити иста.

Надаље, неоснован је и жалбени навод да је оптужба прекорачена тиме што је у односу на окривљеног ББ у изреку пресуде додато да је створио услове за извршење кривичног дела, будући да је на тај начин првостепени суд извршио само уподобљавање правној квалификацији његових радњи, без додавања већег интензитета криминалне активности. Тиме што је суд радњу окривљеног ББ квалификовао као радњу помагања, уместо радње саизвршилаштва, по налажењу овог суда, оптужба није прекорачена јер то представља правну оцену дела из оптужбе, којом суд није везан, а окривљени у конкретном случају није осуђен за тежи облик кривичног дела од оног који му је оптужним актом јавног тужиоца стављен на терет.

Првостепени суд је правилно нашао да је побуда окривљеног АА, која га је навела на одлуку да лиши живота оштећеног са којим је од раније имао нарушене односе, а које су били свесни и окривљени ББ и ЖЖ, што пре свега произлази из њихове одбране коју је суд правилно прихватио, била освета услед незадовољства одлукама Врховног суда Србије (донетим 17.02.2009. године тј. месец и по дана пре убиства оштећеног) којим су према оштећеном ЉЉ укинута притвор и пресуда којом је оглашен кривим у поступку који се према њему водио због сумње да је извршио кривично дело убиство у подстрекавању на штету овде окривљеног АА, а која освета, и по налажењу овог суда, има одлике безобзирности у смислу одредбе члана 114 тачка 5 КЗ, јер је лишење живота оштећеног ЉЉ дана 03.04.2009. године, као зло које је учињено кроз освету, очигледно несразмерно злу за које је окривљени АА сматрао да му је претходно нането - подстрекавању на лишење његовог живота током 2006. године од стране ЉЉ, што није пронашло упориште у одлукама надлежних органа и исходу тог кривичног поступка, додатно ако се има у виду навод самог окривљеног АА да му је сада покојни ЉЉ, с којим је очигледно од раније имао нарушене односе, после укидања пресуде и изласка из притвора, послао поруку да жели да односе изгледе, што му је лично саопштио окривљени ЛЛ, као и протек времена од догађаја који је био предмет поступка против сада покојног ЉЉ пред Окружним судом у Ваљеву и Врховним судом Србије.

Надаље, начин на који је предметно кривично дело непосредно извршено од стране окривљеног ЖЖ, по одлуци окривљеног АА, чему је са умишљајем допринео окривљени ББ, и по оцени овог суда, је подмукао у смислу одредбе члана 114 тачка 1 КЗ, јер је у поступању окривљених остварено и оно што се за постојање овог облика тешког убиства захтева на објективном плану – да се ради о прикривеном, потајном начину предузимања радње, као и оно што се захтева на субјективном плану - јер је код окривљених била посебно изражена лукавост и преварно поступање, те смишљени одабир таквог начина извршења дела којим ће оштећеног лишити живота на јавном и прометном простору, испред ..., у вечерњим препаноћним часовима, од стране лица

обученог у праву полицијску униформу са пратећом опремом, дакле, када он то не очекује, све у намери да се код оштећеног створи утисак да га зауставља полицајац и на тај начин спречи реакција која би омела извршење кривичног дела, који му је пришао и ословио га именом, издајући му типичну полицијску наредбу: „ЉЉ, руке горе“ и усмеравајући пиштољ ка њему, при чему оштећени, као лице које је непосредно пре тога пуштено из притвора, и није имао основ да сумња да је заиста у питању службено лице које према њему поступа. Стога се супротни жалбени наводи одбране којима се оспорава постојање објективних и субјективних компонената убиства на подмукао начин и даје њихова сопствена оцена, оцењују као неосновани.

Уједно, првостепени суд је детаљно образложио због чега се у конкретном случају определио за правну квалификацију кривичног дела тешко убиство из члана 114 тачка 1 КЗ, а не кривичног дела тешко убиство из члана 114 тачка 1 и 5 КЗ, како се наводи у оптужници, будући да се, иако су у кривичноправним радњама окривљених остварене две квалификаторне околности, фактички ради о једном кривичном делу као виду привидног идеалног стицаја, па је надаље правилно оценио да су околности које указују на лишење живота на подмукао начин доминантније и у конкретном случају јаче изражене, због чега је из изреке пресуде изоставио да је дело извршено из безобзирне освете, али је ову несумњиво утврђену побуду правилно ценио као отежавајућу приликом одабира врсте и мере кривичне санкције. И по налажењу овог суда, у ситуацији када су кривичноправним радњама окривљених остварене две квалификаторне околности које, свака за себе, дају обележја кривичног дела тешко убиство, фактички се ради о једном проузроковању и о једном кривичном делу по принципу алтернативитета, као виду привидног идеалног стицаја, при чему, ако лишење живота садржи више обележја по којима правно може бити квалификовано као тешко убиство, квалификацију треба да добије по једном, најзначајнијем обележју, док остала обележја представљају отежавајуће околности које се цене при одмеравању казне, што је, насупрот жалбеним наводима одбране, у складу са чланом 54 став 3 КЗ.

У односу на жалбене наводе да првостепени суд није назначио који закон је применио, овај суд указује да је основно правило временског важења кривичног законодавства, по члану 5 став 1 КЗ, да се на учиниоца кривичног дела примењује закон који је важио у време извршења кривичног дела, тако да, уколико не постоји одступање у смислу одредбе члана 5 став 2 КЗ (којом је прописано да ће се, ако је после извршења кривичног дела измењен закон, применити закон који је најблажи по учиниоца), а што овде није случај, наведено није потребно посебно назначавати.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, ценио је и остале жалбене наводе којима се првостепена пресуда у овом делу побија, а којима се износи сопствена оцена изведених, али и доказа који нису изведени у овом поступку, те указује да се у радњама окривљеног АА не стичу битни елементи кривичног дела дело тешко убиство из члана 114 тачка 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ, а у радњама окривљеног ББ кривичног дела тешко убиство из члана 114 тачка 1 КЗ у вези са чланом 35 КЗ и, с тим у вези, оспорава и правилност примене кривичног закона, међутим, другостепени суд налази да су исти без основа и без утицаја на другачију одлуку у овој кривичноправној ствари јер је првостепени суд у довољној мери расветлио одлучне чињенице и у свему потпуно и правилно утврдио чињенично стање, на исто правилно применио кривични закон, а за своје закључке дао довољне, јасне и аргументоване

разлоге, који у погледу одлучних чињеница не садрже противречности и нејасноће, а које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Надаље, правилно је првостепени суд, након детаљне и савесне оцене свих изведених доказа, утврдио да су окривљени АА, ДД, ЕЕ и ГГ извршили кривично дело изнуда из члана 214 став 2 у вези са ставом 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ, *на штету оштећеног ЈЈ*, на начин ближе описан у изреци пресуде и, с тим вези, дао уверљиве и аргументоване разлоге због чега је поклатио веру исказу оштећеног ЈЈ, који је током поступка био доследан, те јасно описао свој однос са окривљеним АА, потом, детаљно и уверљиво описао догађај који се одиграо у ресторану „...“ у ..., те прецизно објаснио и ко је све од окривљених том приликом био у локалу и које радње је предузео, те надаље описао и догађај од 08.12.2006. године, када је окривљеном ЕЕ предао новац у износу од 12.000 евра у белој картонској кутији облепљеној селотејпом, а чији исказ је потврђен исказом његове супруге, сведока ММ, која је том приликом била присутна, као што је део његовог исказа око преузимања новца, потврђен и одбраном окривљеног ЕЕ у делу у ком окривљени није спорио да је критичном приликом преузео, како је навео, папирни коверат односно пакет, потом наводећи да се радило о коверти која је била залепљена селотејпом или у фасцикли, коју је предао окривљеном АА. Првостепени суд је, на странама 221 – 222 пресуде, дао правилне и уверљиве разлоге због чега у преосталом делу није прихватио одбрану окривљеног ЕЕ, као ни одбране окривљених АА, ДД и ГГ, правилно оцењујући да су међусобно контрадикторне и дате у циљу избегавања кривице, те супротне другим изведеним доказима које је суд, као валидне, прихватио.

У вези са жалбеним наводима, овај суд је имао у виду да је увидом у записник о препознавању лица МУП РС, ДП, ПУ Ваљево, Одељења криминалистичке полиције, Ку бр. 233/09 од 09.04.2009. године, утврђено да је оштећеном ЈЈ, након што је описао лице које је извршило кривично дело изнуда из члана 214 КЗ на његову штету, ради препознавања извршиоца наведеног кривичног дела, у посебној просторији ПУ Ваљево показано пет лица, те да је оштећени препознао лице којем је у папирној кутији облепљеној селотејп траком дао 12.000 евра, а по налогу АА, као лице које се налазило под редним бројем 3 – окривљеног ЕЕ, притом рекавши да је сигуран 101% да је то то лице, као и да је из другог записника о препознавању лица МУП РС, ДП, ПУ Ваљево, Одељења криминалистичке полиције, Ку бр. 233/09 од 09.04.2009. године, утврђено да је супрузи оштећеног ЈЈ, ММ, након што је описала лице које је извршило кривично дело изнуда из члана 214 КЗ на његову штету, ради препознавања извршиоца наведеног кривичног дела, у посебној просторији ПУ Ваљево показано пет лица и да је иста препознала окривљеног ЕЕ, као лице којем је њен супруг ЈЈ у папирној кутији облепљеној селотејп траком дао 12.000 евра, притом рекавши да је сигурна 100% да је то то лице. Иако се основано у жалбама истиче да се, приликом радње препознавања лица од стране ММ, окривљени ЕЕ није налазио на месту број 3, како то стоји у записнику, неспорно је да је она препознала управо окривљеног ЕЕ јер се то у записнику изричито наводи, а до овог пропуста је евидентно дошло услед грешке приликом сачињавања записника о препознавању (које је започето у 16,05 часова и завршено у 16,15 часова), а које је уследило одмах по предузимању радње препознавања од стране оштећеног ЈЈ (започето у 15,55 часова, а завршено у 16,00 часова), када се окривљени ЕЕ заиста налазио у реду под бројем 3. Наиме, препознавање је било одређено у односу на лице и она је препознала окривљеног ЕЕ,

као лице којем је њен супруг дао новац, а да је препознала неко друго лице од оних која су приликом предузимања ове радње стајала у реду, тако би писало и у записнику. Сем тога, да је окривљени ЕЕ од оштећеног ЈЈ преузео кутију („пакет“) облепљену селотејпом (у којој се, како је утврђено, налазило 12.000 евра), у делу одбране коју је суд прихватио, није спорио ни он сам. С тим у вези, правилно је првостепени суд одбио предлог одбране да се из списка предмета као незаконити издвоје поменути записници о препознавању, али и записник о саслушању окривљеног ЕЕ од 09.04.2009. године, као и записници о саслушању сведока оштећеног ЈЈ и ММ пред истражним судијом Посебног одељења Окружног суда у Београду од 24.04.2009. године, са образложењем као на страни 223, које у свему, као правилно, прихвата и овај суд.

Имајући у виду утврђено чињенично стање описано у изреци пресуде, предузете радње окривљених и околности под којима су предузете, и по оцени овог суда, претње упућене оштећеном ЈЈ имају карактер озбиљних претњи, с обзиром на објективно понашање окривљених и све околности догађаја, те је због тако предузетих радњи од стране окривљених оштећени ЈЈ дана 08.12.2006. године и предао окривљеном ЕЕ новац у износу од 12.000 евра, који је окривљени ЕЕ потом предао окривљеном АА.

Правилно првостепени суд налази да у конкретном случају из изведених доказа које је прихватио, произлази постојање заједничког умишљаја, као и договора на страни окривљених, те да су наведени окривљени, имајући у виду све околности догађаја и радње које су предузели, остварујући заједничку одлуку, по принципу поделе посла, у намери да себи прибаве противправну имовинску корист (што, између осталог, одсликава и реченица окривљеног АА којом се обратио оштећеном ЈЈ: “Керови су гладни, треба их нахранити”), на начин описан у изреци, извршили кривично дело за које су оглашени кривим, те је такође дао уверљиве разлоге због чега налази да је кривичним делом изнуде прибављена противправна имовинска корист у износу који прелази 450.000,00 динара односно новац у износу од 12.000 евра, што у динарској противвредности на дан 08.12.2006. године, сагласно извештају Народне банке Србије, износи 954.900,00 динара. Насупрот жалбеним наводима, по налажењу овог суда, није од утицаја на другачије одлучивање околност кога је све оштећени означио као извршиоце у кривичној пријави од 10.01.2007. године, нити околност да су се почев од 11.01.2007. године према окривљеном АА примењивале мере надзора и снимања телефонских и других разговора или комуникације, будући да се јавни тужилац изјаснио да материјал прикупљен њиховом применом неће користити, тако да је уништен у складу са решењем суда. У жалбама се неосновано оспорава и време извршења кривичног дела наведено у изреци пресуде, будући да је дана 08.12.2006. године предајом новца од стране оштећеног дошло до проузроковања последице, када је предметно кривично дело изнуда свршено.

По налажењу Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, правилно је првостепени суд нашао да током поступка није доказано да је окривљени ЈЈ извршио кривично дело изнуда из члана 214 став 4 у вези са ставом 2 и 1 КЗ, на штету оштећеног ЈЈ. Наиме, у оптужници се, као радња извршења, наводи претња, која се, када је у питању окривљени ЈЈ, састоји у томе што је, према оптужници, критичном приликом у ресторану „...“, заједно са окривљенима ДД, ЕЕ и ГГ, „претећим погледом гледао оштећеног нагнут ка њему.“ Како овакав опис („претећи поглед“), наведен у оптужници, заправо представља субјективни доживљај оштећеног,

то имајући у виду да је током поступка у односу на овог окривљеног утврђена једино чињеница да се налазио у ресторану и да је гледао оштећеног окренут ка њему, а да овакво понашање окривљеног ЈЛЈ није било праћено неком конклюдентном радњом или вербалним изражавањем, нити му је оптужницом стављено на терет да је до момента предаје новца од стране оштећеног, када је кривично дело свршено, у односу на оштећеног предузео било коју другу радњу, то је првостепени суд са основом нашао да није доказано да је окривљени ЈЛЈ извршио кривично дело за које се терети, а што супротним жалбеним наводима јавног тужиоца није доведено у сумњу.

С тим у вези, овај суд је имао у виду да је у погледу кривичног дела изнуда на штету оштећеног ЈЈ, јавни тужилац у жалби такође истакао да у овом делу није решен предмет оптужбе, имајући у виду да се изјаснио да остаје и при оптужници из раздвојеног поступка (који се водио према окривљеном ЈЛЈ у предмету К-По1 бр. 132/16), тако да је у погледу кривичног дела изнуда на штету оштећеног ЈЈ, у последњем ставу, окривљенима стављено на терет и следеће: “после чега су, у складу са планом и деловањем криминалне групе, у наредном периоду, у циљу да код оштећеног одрже осећање страха, окривљени ДД и ЈЛЈ у неколико наврата улазили у локал оштећеног ударајући ногом у врата, док су истовремено окривљени ГГ и ЈЛЈ у више наврата пресретали оштећеног и застрашивали га претећим ставом и понашањем, па су једном приликом пресрели оштећеног испред његове куће, тако што је окривљени ЈЛЈ зауставио возило којим је управљао, након чега му се окривљени ГГ обратио речима: “Шта причаш да имаш неку екипу.” Међутим, по налажењу овог суда, цитирани чињенични опис не представља радњу извршења кривичног дела изнуда из члана 214 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, за које су окривљени АА, ДД, ЕЕ и ГГ правилно оглашени кривим, а окривљени ЈЛЈ правилно ослобођен од оптужбе, имајући у виду да је предметно кривично дело, у време предузимања ових радњи према оптужници, тада већ било довршено тј. да је кривично дело изнуда из члана 214 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, већ било довршено предајом новца од стране оштећеног ЈЈ пре њиховог предузимања, па ове накнадне радње, на којима јавни тужилац инсистира, код таквог стања ствари, нису радње извршења предметног кривичног дела, као што ни према наводима оптужнице, оштећени, након њиховог предузимања, нити је дао новац нити ишта друго учинио или трпео на штету своје или туђе имовине, а своје образложење због чега не прихвата правну квалификацију из оптужнице да је ово кривично дело извршено од стране организоване групе, првостепени суд је аргументовано, на страни 224 побијане пресуде, изложио, уз уподобљавање описа кривичног дела са утврђеним чињеничним стањем.

Наиме, супротно жалбеним наводима јавног тужиоца, првостепени суд је заузео правилан став, за који је дао уверљиве разлоге, када је нашао да није доказано да је предметно кривично дело на штету оштећеног ЈЈ извршено од стране организоване групе, због чега је окривљене АА, ДД, ЕЕ и ГГ огласио кривим због извршења кривичног дела изнуда из члана 214 став 2 у вези става 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ. По налажењу овог суда, правилно првостепени суд није прихватио правну квалификацију из оптужнице да је кривично дело извршено од стране организоване групе, имајући у виду да одредба члана 112 тачка 22 КЗ, дефинише два услова – да је реч о групи коју чине најмање три лица и да су се та лица удружила ради вршења кривичних дела, при чему за постојање ове квалификаторне околности није довољно удруживање да се учини само једно кривично дело тј. да се ради о групи људи који су се повезали да

изврше једно кривично дело. Имајући у виду чињенично стање утврђено током поступка, чињеницу да су окривљени ЕЕ и ДД оглашени кривим због извршења једног кривичног дела изнуда (учињеног на штету оштећеног ЈЈ од краја новембра 2006. године до 08.12.2006. године), а да у односу на окривљеног ГГ постоји временски дисконтинуитет у односу на кривично дело изнуда за које је такође оглашен кривим (учињеног на штету оштећеног ИИ крајем септембра – почетком октобра 2008. године до 28.10.2008. године), а које је извршио заједно са окривљенима ВВ и ЋЋ, те да је окривљени АА оглашен кривим за кривично дело тешко убиство учињено дана 03.04.2009. године, заједно са окривљеним ЖЖ и ББ, то је правилно првостепени суд закључио да није доказано да је предметно кривично дело у односу на оштећеног ЈЈ извршено од стране организоване групе као квалификованом (тежем) облику. Због свега наведеног, овај суд налази да је чињенично стање у погледу свих битних елемената овог кривичног дела правилно и потпуно утврђено, као и да је, квалификацијом противправних радњи окривљених АА, ДД, ЕЕ и ГГ на овај начин, кривични закон правилно примењен, што супротним жалбеним наводима јавног тужиоца није доведено у сумњу.

Правилно је првостепени суд нашао да докази изведени у току поступка несумњиво указују на то да је окривљени ВВ учинио кривично дело изнуда из члана 214 став 1 КЗ, *на штету оштећеног КК*, имајући у виду да је са основом оценио да је одбрана окривљеног ВВ неуверљива, неискрена и усмерена искључиво на избегавање кривице, при чему је иста оповргнута исказом оштећеног КК, као и исказима сведока НН и ЊЊ. С тим у вези, исказ оштећеног КК дат пред УКП, Службом за сузбијање криминала, када је испитан у смислу члана 504-ј тада важећег ЗКП, као и пред истражним судијом Посебног одељења Окружног суда у Београду, првостепени суд је правилно оценио као јасан, логичан и довољно одређен, а који исказ је у свим битним елементима усаглашен међусобно и осталим изведеним доказима с којима чини логичну целину, што га чини убедљивим, притом правилно имајући у виду да се ови искази у погледу појединих детаља међусобно разликују, али да су без значаја за оцену свеукупне доказне снаге његовог исказа, при чему је, у деловима у којима је дошло до одступања, правилно прихватио исказ који је оштећени дао пред истражним судијом Посебног одељења Окружног суда у Београду, када се потпуније, прецизније и детаљније изјаснио о свим околностима критичног догађаја, који његов исказ је потврђен како делом одбране окривљеног ВВ, тако и исказима сведока НН и ЊЊ, које је правилно оценио и прихватио на начин образложен на страни 227 побијане пресуде.

Уједно, правилно првостепени суд није прихватио исказ оштећеног КК са главног претреса, када је изјавио да је све што је рекао у ранијем току поступка изјавио под утицајем ваљевске полиције, која га је и натерала да да такву изјаву и да то није истина, правилно налазећи да је овакав исказ оштећеног дат ради пружања помоћи окривљенима у предметном кривичном поступку, будући да је у изношењу таквих навода био неживотан, неуверљив и неуверљив, те за такво одступање од претходно дате изјаве није могао да пружи логично објашњење, при чему су такви његови наводи оповргнути не само исказима његових родитеља, сведока НН и ЊЊ, већ и одбраном самог окривљеног ВВ, с обзиром на то да је оштећени на главном претресу навео да никада није добио неки поклон од окривљеног, па ни телефон марке „Нокиа“, док је сам окривљени, између осталог, изјавио да је оштећеном поклатио наведени мобилни телефон.

Након свестране и правилне оцене изведених доказа на странама 225 – 227, правилно је првостепени суд нашао да је током поступка изведеним доказима на поуздан начин утврђено да је окривљени ВВ, у намери да себи прибави противправну имовинску корист, претњом, која има карактер озбиљне претње, принудио оштећеног КК да му на штету своје и имовине својих родитеља, исплати износ од укупно 2.330 евра, како је то на странама 227 – 228 исправно образложено.

Истовремено, правилно је првостепени суд оценио да нема доказа да се ради о кривичном делу извршеном од стране организоване групе, имајући у виду не само одредбу члана 112 тачка 22 КЗ, која дефинише услове за постојање организоване групе, већ, с тим у вези, и исказе оштећеног КК, као и сведока НН и ЊЊ, те остале изведене доказе.

Насупрот жалбеним наводима јавног тужиоца, првостепени суд је, на странама 228 – 229 пресуде, дао правилне, довољне и аргументоване разлоге за своју оцену да током поступка није на несумњив начин доказано да је окривљени ГГ извршио кривично дело изнуда из члана 214 став 4 у вези са ставом 1 КЗ, на штету оштећеног КК. Пре свега, окривљени ГГ је, према наводима оптужнице, „у више наврата слао претеће СМС поруке“ оштећеном КК, међутим, током поступка није утврђена садржина тих порука. Наиме, оштећени КК, ни приликом давања изјаве у полицији у смислу члана 504-ј тада важећег ЗКП дана 08.04.2009. године, ни приликом саслушања пред истражним судијом Посебног одељења Окружног суда у Београду дана 03.09.2009. године (при чему је на главном претресу у потпуности негирао наводе својих исказа датих у претходној фази поступка, што суд правилно није прихватио, како је већ објашњено), није навео садржину порука које му је слао окривљени ГГ, те је, на питање истражног судије, рекао да је од окривљеног добио неколико претећих порука, али чије садржине више не може да се сети, при чему током поступка није предложен ниједан други доказ којим би се евентуално утврдила садржина порука које је добијао оштећени. Наиме, за постојање овог кривичног дела неопходно је да се прети таквим злом и на такав начин да се претњом може проузроковати последица дела односно принуђивање оштећеног да нешто учини или не учини на штету своје или туђе имовине, те правилно првостепени суд налази да, из претходно објашњених разлога, није на несумњив начин утврђено које се то зло оштећеном стављало у изглед односно одлучна чињеница да ли је претња као таква била подобна да принуди оштећеног КК на такво чињење или нечињење.

Такође, нису доказани ни наводи оптужнице да је окривљени ГГ „долазио у кућу и радњу родитеља оштећеног и од њих повишеним тоном тражио новац“, имајући у виду исказе родитеља оштећеног, сведока НН и ЊЊ, које је суд прихватио, како је то на странама 226 - 227 образложено тј. да је сведок НН навела да је окривљени ГГ неколико пута долазио у радњу да тражи њеног сина, али да се у тим приликама поздрављао и нормално понашао, након чега би отишао, те да је једино последњи пут био мало агресивнији јер је повисио тон, питавши је где може оштећеног да нађе јер му дугује неке паре, уједно истичући да окривљени нити њој нити њеном мужу никада није претио, док је сведок ЊЊ навео да окривљени ГГ никада није долазио у њихову кућу. Из наведених разлога, чињеница да се окривљени у једном наврату повишеним тоном обратио сведоку НН на начин како је она објаснила у свом исказу, и по оцени

овог суда, не може представљати претњу у смислу одредбе члана 214 КЗ односно претњу која је подобна да принуди оштећеног на неко чињење, као битно обележје овог кривичног дела.

У односу на кривично дело изнуда учињено од стране окривљених ВВ, ГГ и ЂЂ, *на штету оштећеног ИИ*, првостепени суд је, на странама од 230 до 241 пресуде, дао врло детаљне и аргументоване разлоге због чега није прихватио одбране окривљених ВВ, ГГ и ЂЂ, правилно налазећи да су оповргнуте другим током поступка изведеним доказима, које је суд прихватио, да противурече међусобно и у битном исказима испитаних сведока, те да су контрадикторне другим изведеним доказима, и то како оним на које нису имали примедбе, тако и оним на које су их неосновано истицали, а на који начин су одали утисак неискреног држања, те током поступка у погледу битних чињеница своје одбране мењали, за које измене нису дали логично и јасно образложење, претежно их заснивајући на оспоравању личности оштећеног ИИ, с чим у вези, овај суд указује да околност да се ради о осуђиваном лицу, како је то одбрана истицала, сама по себи не искључује могућност чињења кривичног дела на његову штету.

Супротно томе, оштећени ИИ се, и по оцени овог суда, детаљно и прецизно изјаснио о свим околностима критичног догађаја, а његов исказ потврђен је другим током поступка изведеним доказима које је суд прихватио, при чему су исказом сведока ТТ, ..., који је суд правилно ценио, оповргнути наводи одбрана окривљених којима су покушали да прикажу да је оштећени својим нападом на ТТ те вечери проузроковао инциденте који су се догодили, будући да је сведок, иако је у свом исказу, посебно на главном претресу, покушала да пружи помоћ окривљенима, и то пре свега окривљеном ВВ, била децидирана у тврдњи да се оштећени ИИ није непримерено понашао према њој и да није био разлог зашто се уплашила и напустила лице места, већ друга лица која су седела за столом, указавши чак да га нигде није видела ни када је била физички нападнута од стране лица која су се у локалу налазила. Како је то првостепени суд правилно оценио, овакав исказ сведока ТТ, потврђен је исказом сведока СС, ..., у делу у ком је навела да јој је критичном приликом у једном тренутку пришла ТТ и рекла да је малтретира неко од гостију, након чега је побегла из локала, при чему је суд правилно прихватио њен исказ дат пред истражним судијом Посебног одељења Окружног суда у Београду дана 03.06.2009. године, имајући у виду да је потврђен другим изведеним доказима, а пре свега записником о увиђају и исказом оштећеног ИИ, са којима чини јединствену и логичну целину, у делу у ком је навела да је окривљени ВВ дошао иза шанка и све полупао, побацао на под флаше, чаше и све оно што је било иза шанка, због чега је претрпела страх, затим, да јој је пришао окривљени ГГ и рекао јој: “Дај ми све паре што имаш од пазара”, па како је имала 6.000,00 динара, предала му је тај новац из страха, прецизиравши да у том тренутку оштећени ИИ није био поред ње, а што је све сагласно исказу оштећеног ИИ који је суд прихватио. Исказ сведока УУ, пријатељице окривљеног ГГ, првостепени суд правилно није прихватио, правилно ценећи да је у погледу битних чињеница оповргнут како исказом оштећеног ИИ, тако и исказом сведока СС, као и изведеним материјалним доказима, при чему њен исказ није био сагласан ни одбранама окривљених, па га је именована тако на главном претресу у битном мењала, чинећи га контрадикторним, а која измена њеног исказа није била у сагласности са другим изведеним доказима. Са друге стране, исказ оштећеног ИИ, који је суд прихватио, и по налажењу овог суда, потврђен је како записником о увиђају у

пословном простору у приземљу куће у валсништву оштећеног, са констатованим траговима крви, разбацаних флаша, комада разбијеног стакла и пластике, расуте и разбацане документације и папира, те металног дела сечива кухињског ножа без рукохвата и пластичног рукохвата од кухињског ножа без сечива, затим, тако и криминалистичко – техничком документацијом и фотодокументацијом од 28.10.2008. године, међу којима се налазе и фотографије оштећеног са повредама, потом, медицинском документацијом Здравственог центра Ваљево, Одељења за пријем и збрињавање ургентних стања од 27.10.2008. године за оштећеног, као и налазом и мишљењем судског вештака, специјалисте опште хирургије, др Сребрена Николића, због чега се супротни наводи жалби одбране оцењују као неосновани.

С тим у вези, првостепени суд је детаљно оценио одбрану окривљеног ВВ и правилно нашао да је иста у погледу готово свих околности описивања критичног догађаја у несагласности са другим изведеним доказима које је суд прихватио, да је окривљени у погледу битних чињеница током поступка мењао своју одбрану, а да за измене није дао логична објашњења, о чему је на странама 236 и 237 дао врло детаљне и прецизне разлоге. Такође, и одбрана окривљеног ЂЂ, коју је у погледу битних чињеница мењао током поступка чинећи је контрадикторном, оповргнута је доказима који су изведени у погледу наведеног кривичног дела, те супротна и одбранама, како окривљеног ВВ, тако и окривљеног ГГ, како је то правилно оцењено на странама 238 – 239 пресуде. И по налажењу овог суда, одбрана окривљеног ГГ нелогична је и неуверљива, те оповргнута другим доказима изведеним током поступка, на начин како је то правилно оцењено на странама 240 - 241 пресуде. У жалбама одбране се у овом делу понавља одбрана окривљених, коју је првостепени суд брижљиво оценио и дао исцрпне и логичне разлоге, на које упућује и овај суд.

По оцени овог суда, правилно је првостепени суд закључио да је током поступка изведеним доказима несумњиво утврђено да су окривљени ВВ, ГГ и ЂЂ, на начин описан у изреци пресуде, који је правилно уподобљен утврђеном чињеничном стању, извршили кривично дело изнуда из члана 214 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, правилно налазећи да током поступка није доказано да су окривљени ово кривично дело извршили као организована група, посебно имајући у виду да је окривљени ВВ оглашен кривим да је самостално учинио кривично дело на штету оштећеног КК у периоду од 06/07.10.2008. године до марта 2009. године, затим, да је окривљени ЂЂ оглашен кривим због извршења једног кривичног дела (на штету ИИ крајем септембра – почетком октобра 2008. године до дана 28.10.2008. године), а у односу на окривљеног ГГ ценећи и временски дисконтинуитет у односу на кривично дело за које је такође оглашен кривим (учињено на штету ЈЈ од краја новембра 2006. године до 08.12.2006. године) заједно са окривљенима АА, ДД и ЕЕ.

Насупрот жалбеним наводима јавног тужиоца, и по налажењу овог суда, током поступка изведеним доказима није доказано да је окривљени ДД извршио кривично дело изнуда из члана 214 став 4 у вези са ставом 1 КЗ, на штету ИИ, будући да је одбрана окривљеног ДД, који је негирао извршење предметног кривичног дела, у погледу битних чињеница потврђена исказом оштећеног ИИ, сведока СС, као и одбраном окривљеног ГГ. Наиме, оштећени ИИ је навео да је окривљени ДД отишао из локала након што су остали окривљени дошли у локал, да је с њим разговарао те ноћи када је оштећеном нудио помоћ око детета, затим, да му окривљени ДД није претио и

да он није ни знао да је у било каквој вези са осталим окривљенима, посебно указавши да је дошао сат, сат и по пре осталих окривљених, као што није потврдио ни тврдњу тужилаштва да је окривљени ДД са окривљеним ГГ извео из локала СС и натерао је да уђе у ГГ аутомобил, већ је рекао да су окривљени ГГ и његова девојка УУ одвели СС из локала и да мисли да их је испред локала чекао окривљени ДД, док је сведок СС објаснила да ју је критичном приликом окривљени ДД смиривао и да је са њим седела двадесетак минута у наведеном локалу, док су се окривљени ВВ и ГГ расправљали са оштећеним, као и да је са окривљенима ДД и ГГ, те једном девојком села у ауто и напустила лице места. У том смислу, првостепени суд је правилно ценио исказ оштећеног да је окривљени ДД критичне вечери, након што су наздравили, бацио чашу иза себе и њега натерао да поломи чашу тј. како је навео приликом испитивања у смислу одредбе члана 504-ј тада важећег ЗКП, да је окривљени почео да ломи чаше и флаше са стола односно лупао чаше и флаше након чега је напустио локал, правилно налазећи да ова околност, сама по себи, када се доведе у везу са осталим доказима, те чињеницом да је окривљени ДД дошао у ресторан пре осталих окривљених, те да оштећеном није претио нити предузео иједну радњу која представља обележје кривичног дела за које се терети, није од утицаја на другачије закључивање, при чему се жалбеним наводима јавног тужиоца да је првостепени суд погрешно закључио да ни ова изнуда није извршена од стране организоване групе јер је све урађено по претходном договору и плану, не доводи у сумњу правилност оваквог закључка.

Побијајући првостепену пресуду у делу одлуке којом је окривљени АА ослобођен од оптужбе да је извршио *кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 3 у вези става 1 КЗ*, јавни тужилац у жалби цитира и интерпретира исказе сведока, као и део исказа окривљеног ДД у погледу пружања услуга обезбеђења, те даје сопствену оцену изведених доказа у намери да оправда свој став да у радњама окривљеног постоје сви битни елементи овог кривичног дела. Међутим, по налажењу овог суда, првостепени суд је правилно нашао да, иако је током поступка несумњиво утврђено да је окривљени АА, као саизвршилац, на начин и са окривљенима као у изреци, учинио једно кривично дело тешко убиство из члана 114 тачка 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ и једно кривично дело изнуда из члана 214 став 2 у вези са ставом 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ, током поступка нису пружени докази из којих би се на несумњив начин утврдило да је организовао криминалну групу чији се циљ за стицање финансијске и друге користи остваривао, поред осталог, континуираним вршењем кривичних дела тешко убиство из члана 114 КЗ, убиство из члана 113 КЗ и изнуда из члана 214 КЗ, од стране припадника групе чији је састав и број за извршење конкретног кривичног дела је окривљени АА одређивао, дајући извршиоцима упутства о начину извршења дела, што му се оптужбом јавног тужиоца ставља на терет. Испитани сведоци су се изјашњавали о радњама које је у инкриминисаном периоду предузимао окривљени АА и његовим релацијама са другим окривљеним лицима, али искључиво о појединачно предузетим радњама окривљеног АА, при чему ниједан од сведока испитаних током поступка није преносио непосредна сазнања да је окривљени АА организовао криминалну групу, па ни да је организовао макар три лица повезана ради трајног или повремениг вршења кривичних дела, а нарочито да је такву криминалну групу организовао „са циљем да, ради непосредног стицања финансијске и друге користи, у дужем временском периоду, споразумно, по правилима интерне контроле и дисциплине чланова и по унапред утврђеним задацима и улогама, уз континуирано примењивање силе, озбиљних претњи нападима на живот и тело и разних других

облика насиља и застрашивањем, наношењем тешких телесних повреда и уништавањем материјалних добара, врше кривична дела: тешко убиство из члана 114 КЗ, убиство из члана 113 КЗ и изнуда из члана 214 КЗ, па, поступајући по постигнутом споразуму и плану криминалне групе у периоду делања групе, најпре одређивао састав и број чланова групе који ће то кривично дело да изврше, зависно од врсте кривичног дела, места његовог извршења и лица према коме се исто врши, дајући извршиоцима упутства о начину извршења дела, средства за његово извршење и податке о личним, породичним и пословним приликама оштећених,“ како му се то диспозитивом оптужног акта ставља на терет. Притом, изјашњавања одређених сведока о улози окривљеног АА која превазилази радње за које је овом пресудом оглашен кривим, своди се на њихове утиске, претпоставке и закључивања, која немају упориште у изведеним доказима у међусобној вези, па искази таквог квалитета нису довољан основ за закључак суда да је окривљени АА организовао криминалну групу на начин и са циљем наведеним у диспозитиву оптужног акта. Околност да је јавни тужилац одустао од оптужбе за остале окривљене као припаднике криминалне групе коју је организовао АА тј. да су окривљени ЖЖ, ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЋЋ, ЕЕћ и ЈЈ „у другој половини 2006. године постали припадници организоване криминалне групе коју је организовао окривљени АА“, на супрот ставу јавног тужиоца, није од одлучног утицаја на одлуку да се, услед недостатка чврстих доказа за тврдње оптужбе, окривљени АА ослободи од оптужбе за наведено кривично дело.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, ценио је и остале жалбене наводе јавног тужиоца, окривљених и њихових бранилаца, којима у суштини износе сопствену оцену доказа изведених на главном претресу пред већем које је донело побијану пресуду, али и оцену доказа који пред овим већем, које је главни претрес дана 30.03.2018. године започело изнова, нису изведени, већ је њихово извођење одбијено као сувишно, те оспоравају правилност примене кривичног закона, као и жалбене наводе којима се полемиче, пре свега, са питањем законитости, а затим и са веродостојности и оценом доказа датом од стране првостепеног суда, међутим, налази да су исти без основа и без утицаја на другачију одлуку у овој кривичноправној ствари, те да је првостепени суд у довољној мери расветлио све одлучне чињенице и у свему потпуно и правилно утврдио чињенично стање, на које је правилно применио материјално и процесно право, а за своје закључке дао исцрпне, јасне и аргументоване разлоге, које прихвата и овај суд.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, поводом изјављених жалби, овај суд је нашао да је првостепени суд, приликом избора врсте и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљенима, имао у виду све околности из члана 54 КЗ, које су од утицаја да кривична санкција буде правилно одабрана и њена висина правилно одмерена.

Тако је на страни окривљеног АА, од олакшавајућих околности, првостепени суд правилно ценио његове породичне прилике тј. чињеницу да је отац једног детета, а као отежавајуће околности, његов ранији живот односно да се ради о претходно осуђиваном лицу, и то због извршења кривичног дела тешко убиство у покушају из члана 47 став 2 тачка 6 КЗ РС у вези члана 19 став 1 КЗЈ, дакле, због извршења истог кривичног дела као што је кривично дело за које је у овом поступку, између осталог, оглашен кривим, затим, побуде због којих је учинио кривично дело тешко убиство из

члана 114 тачка 1 КЗ у вези члана 33 КЗ односно да је инкриминисане радње из члана 114 тачка 1 КЗ према оштећеном ЉЉ предузео из безобзирне освете, као и држање окривљеног током поступка, те му правилно претходно утврдио појединачне казне затвора, и то: за кривично дело тешко убиство из члана 114 тачка 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ, казну затвора у трајању од 35 (тридесет пет) година, а за кривично дело изнуда из члана 214 став 2 у вези са ставом 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ, казну затвора у трајању од 5 (пет) година, те га, применом одредбе члана 60 став 2 тачка 1 у вези става 1 КЗ, осудио на јединствену казну затвора у трајању од 35 (тридесет пет) година, у коју му је урачунато време проведено у притвору и на мери забране напуштања стана.

У односу на окривљеног ББ, првостепени суд је правилно, као олакшавајућу околност, ценио чињеницу да је неосуђивано лице, а од отежавајућих околности, да је у време извршења предметног кривичног дела био запослен као овлашћено службено лице полиције у МУП РС, затим, да је предметно кривично дело извршио свестан да је побуда окривљеног АА да лиши живота оштећеног ЉЉ била освета, која је безобзирна, као и држање окривљеног током трајања кривичног поступка, па га је за кривично дело тешко убиство из члана 114 тачка 1 КЗ у вези са чланом 35 КЗ, правилно осудио на казну затвора у трајању од 15 (петнаест) година, у коју му је правилно урачунато време проведено у притвору и на мери забране напуштања стана. Наиме, по оцени овог суда, окривљени неосновано у жалби истиче да је лишен слободе дана 04.04.2009. године (а не 09.04.2009. године) у току ноћи, око 02 часа, пријемом у Здравствени центар Ваљево, где су према њему предузете прве радње полиције (скидање парафинске рукавице), те је првостепени суд у изречену казну затвора окривљеном правилно урачунао време лишења слободе и у притвору (почев од 09.04.2009. године, када је лишен слободе по решењу истражног судије Окружног суда у Ваљеву Ки бр. 24/09 од 09.04.2009. године, до 06.03.2014. године, када му је решењем Вишег суда у Београду, Посебног одељења, К-По1 бр. 218/10, Кв-По1 бр. 104/14 од 06.03.2014. године, мера притвора замењена мером забране напуштања стана, уз примену електронског надзора), сагласно писаној документацији у списима предмета.

На страни окривљеног ВВ, првостепени суд је, као олакшавајућу околност, правилно ценио његове породичне прилике односно чињеницу да је отац двоје деце, а од отежавајућих околности, његов ранији живот односно да се ради о вишеструко осуђиваном лицу, укупно 13 пута, и то, између осталог, пет пута због кривичних дела са елементима насиља, од чега четири пута због кривичног дела насилничко понашање из члана 220 став 1 и 2 КЗ РС и једном због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121 став 1 КЗ, а затим и због кривичних дела против имовине, и то кривичног дела крађа возила из члана 174 став 1 КЗ РС и кривичног дела тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ, као и држање окривљеног током трајања кривичног поступка, па му је за учињена кривична дела правилно претходно утврдио појединачне казне затвора, и то: за кривично дело изнуда из члана 214 став 1 КЗ, казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) месеци, а за кривично дело изнуда из члана 214 став 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ, казну затвора у трајању од 5 (пет) година, те га осудио на јединствену казну затвора у трајању од 7 (седам) година и 6 (шест) месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору и на мери забране напуштања стана.

У односу на окривљеног ГГ, првостепени суд је правилно, као олакшавајуће околности, ценио његове породичне прилике односно да је отац двоје деце и да раније

није осуђиван, а као отежавајућу околност, држање окривљеног током трајања кривичног поступка, па му је за учињена кривична дела правилно претходно утврдио појединачне казне затвора, и то: за кривично дело изнуда из члана 214 став 2 у вези са ставом 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ, казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) месеци, а за кривично дело изнуда из члана 214 став 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ, казну затвора у трајању од 3 (три) године, те га осудио на јединствену казну затвора у трајању од 5 (пет) година, у коју му је урачунато време проведено у притвору.

Правилно је првостепени суд на страни окривљеног ДД, као олакшавајуће околности, ценио да је ожењен и отац двоје деце, а као отежавајућу околност, чињеницу да је претходно осуђиван 5 пута, од чега четири пута због кривичних дела са елементима насиља, те га правилно осудио на казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 6 (шест) месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору и на мери забране напуштања стана.

У односу на окривљеног ЂЂ, као олакшавајућу околност, првостепени суд је правилно ценио његове породичне прилике тј. да је ожењен и отац једног детета, а као отежавајуће околности, његов ранији живот односно да се ради о вишеструко осуђиваном лицу, укупно 8 пута, и то, између осталог, како због кривичних дела са елементима насиља, тако и због кривичних дела против имовине, као и држање окривљеног током трајања кривичног поступка, те га је правилно осудио на казну затвора у трајању од 5 (пет) година, у коју му се урачунава време проведено у притвору и на мери забране напуштања стана.

На страни окривљеног ЕЕ, као олакшавајућу околност, првостепени суд је такође правилно ценио породичне прилике окривљеног односно да је отац двоје деце, а од отежавајућих околности, да се ради о претходно два пута осуђиваном лицу, као и његово држање током трајања кривичног поступка, те га правилно осудио на казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 6 (шест) месеци, у коју му је урачунато време проведено у притвору.

По оцени Апелационог суда у Београду, Посебног одељења, овако одмерене казне сразмерне су тежини извршених кривичних дела и степену кривице окривљених и исте су нужне, али и довољне за постизање сврхе кажњавања из члана 42 КЗ у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 КЗ, због чега се супротни жалбени наводи јавног тужиоца којима се предлаже строже кажњавање окривљених, али и жалбени наводи окривљених и њихових бранилаца којима се предлаже изрицање блажих казни, оцењују као неосновани. Наиме, у жалби јавног тужиоца не указује се на нове околности, нити се утврђеним околностима даје неки нови посебан квалитет, осим што се неосновано тврди да је олакшавајућим околностима дат пренаглашен значај, као што се и у жалбама изјављеним у корист окривљених неосновано истиче да је првостепени суд погрешно утврдио и ценио отежавајуће околности, што, по оцени овог суда, није био случај. Притом, иако од извршења предметних кривичних дела неспорно јесте протекао дуг временски период, ова околност се, и по налажењу овог суда, у конкретном случају, из разлога који су већ образложени, а имајући у виду да је одбрана својим поступањем у битном негативно утицала на дужину трајања поступка односно својим понашањем које се, према ставовима Европског суда за људска права, може окарактерисати као прављење процесног лавиринта, а не неактивност суда, у

претежном делу допринела дужини трајања кривичног поступка, не може сматрати олакшавајућом приликом доношења одлуке о казни.

Будући да је првостепени суд, на странама 249 и 250 образложења побијане пресуде, аргументовано образложио одлуку о одузимању имовинске користи и имовинскоправном захтеву, првостепена пресуда је и у овом делу неосновано оспорена изјављеним жалбама.

Такође, жалбени наводи одбране којима се првостепена пресуда побија у делу одлуке о трошковима, нису од утицаја на другачије одлучивање. С тим у вези, овај суд указује да је чланом 264 став 4 ЗКП, између осталог, прописано да до ослобођења окривљеног од дужности да накнади у целини или делимично трошкове кривичног поступка, ако би њиховим плаћањем било доведено у питање издржавање окривљеног или лица које је он дужан да издржава, може доћи и накнадно. Наиме, ако се ове околности утврде после доношења одлуке о трошковима, председник већа може посебним решењем ослободити окривљеног од дужности накнаде трошкова кривичног поступка, тако да се жалбени наводи, који притом нису поткрепљени доказима о имовном стању окривљених, показују неоснованим.

Напоследку, увидом у списе предмета утврђено је да је окривљени АА првостепену пресуду примио дана 07.06.2024. године, а да је последњи дан рока за изјављивање жалбе био 08.07.2024. године. Окривљени је лично жалбу изјавио дана 08.08.2024. године, а претходно је дана 29.07.2024. године поднео молбу за повраћај у пређашње стање услед пропуштања рока за изјављивање жалбе против пресуде, која молба је одбијена као неоснована решењем Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, К-По1 бр. 218/10 од 19.08.2024. године, које је потврђено решењем Апелационог суда у Београду, Посебног одељења Кж2-По1 бр. 258/24 од 25.09.2024. године. Како је решењем Врховног суда Кзз ОК 12/25 од 16.04.2025. године, одбачен, као недозвољен, захтев за заштиту законитости поднет против решења Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К-По1 бр. 218/10 од 19.08.2024. године и решења Апелационог суда у Београду, Посебног одељења Кж2-По1 бр. 258/24 од 25.09.2024. године, то је овај суд жалбу окривљеног АА изјављену против побијане пресуде, одбацио као неблагоприятну, будући да је поднета након истека законом одређеног рока за њено подношење.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, ценио је и преостале наводе у изјављеним жалбама и одговорима на жалбу, о којима није било посебно речи, налазећи да су без утицаја на другачији исход овог кривичног поступка.

На основу свега наведеног, применом члана 457 и 456 Законика о кривичном поступку, одлучено је као у изреци пресуде.

Записничар
Снежана Миленковић, с.р.

Председник већа-судија
Душанка Ђорђевић, с.р.

За тачност отправка

Управитель писарнице
Јасмина Ђокић